

Ơm đủ là yêu

Phan
Yên

vh NXB Văn học

Em Là Để Yêu

Phan Ý Yên

vietmessenger.com

Phụ nữ hai mươi lăm tuổi. Hẹn hò vội vã, đối thoại hời hợt. Quên mất cách đánh vần chữ "Đam mê". Buổi chiều chủ nhật. Ngồi nắm tay người đàn ông mới quen. Bần thần hỏi: "Anh đã bao giờ yêu ai say đắm?" Phụ nữ hai mươi lăm tuổi hỏi mà như hỏi cho chính mình. Tóc mai rũ xuống mí mắt nặng trĩu.

Người đàn ông mới quen hờ hững. Trà xanh matcha lạnh. Quán ở tầng hai nhìn thẳng ra đường ngọt ngào nắng đầy ắp xe. Cô đơn cắn vào vành tai. Nhưng nhức.

Ella à. Ella ời. Châu Âu có nhớ Yên không?

PHAN Ý YÊN

(sinh ngày 27/02) tên thật là Nguyễn Hoàng Phương Thảo. Hiện đang làm việc và sống tại thành phố Hồ Chí Minh.

Bốn mùa đều là thời gian để yêu của những người trẻ tuổi mà ta bắt gặp trong truyện của Phan Ý Yên. Nồng nàn, da diết và đắm say. Có nỗi buồn menh mang trong mỗi câu chuyện, mỗi cuộc tình. Văn Phan Ý Yên sâu lắng và rất đổi tinh tế. Đọc mỗi câu chuyện cũng tựa như đang nhâm nhi thưởng thức tách trà ấm áp thoảng hương giữa tiết trời đông lạnh giá, trong không gian dịu dịu của khúc nhạc ru hồn người vào những điều nhẹ nhàng mà thênh thang...

Cuốn sách này là một phần tuổi trẻ của tôi.

Và phần tuổi trẻ xinh đẹp đó.

Xin được để tặng Vũ Quỳnh Anh, Mít đặc và Mẹ - những người phụ nữ của tôi.

Lời giới thiệu

Có hai cuộc rượt đuổi trong cuốn sách. Một là sự rượt đuổi của cảm xúc, trên nền của những câu chữ có phần trầm lắng, như thể tâm trạng phẳng lì của người đã trải qua nhiều biến cố, nhưng luôn xao động và có thể trở thành những điểm rơi, mà có thể tác giả và nhân vật không định trước. Hai là cuộc rượt đuổi của tác giả và người đọc, trong miên man những suy tư, ngập tràn những tâm trạng và cung bậc của người phụ nữ đang yêu, dù quá nửa nhân vật xưng "Tôi" trong truyện là đàn ông. Phan Ý Yên như cố tình chọn ngôi thứ nhất là đàn ông, để làm cuộc tự đối thoại, để hiểu rõ bản thể phụ nữ của mình hơn và để bày tỏ những thông điệp của mình về tình yêu, hạnh phúc, nỗi đau và sự chia xa. Ở đó, người phụ nữ luôn đẹp, dù có thể họ yếu ớt, có thể họ mệt nhọc và bất an. Nhưng họ luôn yêu chân thành và dám làm những điều tưởng như khờ ngốc hoặc rồ dại, để sống với tình yêu của mình. Người phụ nữ ấy chấp nhận mọi thứ, chấp nhận làm nhân tình, để được yêu người đàn ông của mình. Hoặc ở một tâm thế ngược lại, sau quá khứ mỗi mệt của cuộc sống chung chán ngán nơi trời xa, cô gái ấy đã gặp người đàn ông mà cô nghĩ có thể là người đàn ông của đời mình, trong tâm thế của người thắng cuộc. Chiến thắng chính bản thân mình, chiến thắng sự yếu ớt và sống nước, để thành một người năng động và "đối thoại media" một cách sòng phẳng với người cũ. Đó cũng là một thái độ ứng xử đặc biệt với những gì mình quá yêu thương...

Phan Ý Yên có một thể mạnh là ngôn ngữ của cô uyển chuyển, có thể đôi khi làm người đọc hụt hơi, nhưng vẫn mê say. Không gian truyện của cô thường là quán bar, quán cà phê, những căn phòng và những loài hoa với âm nhạc và một món rượu đặc biệt. Một không gian của người phụ nữ biết hưởng thụ, nhưng vẫn luôn đau đầu với tình yêu của mình. Và những ngắt quãng như thể cố tình, như thể vô tâm mà lơ đãng thả dẫu, cũng tạo thành một nét quyến rũ rất nữ tính.

Cuốn sách nhỏ, những câu chuyện như một vị trà quanh quẩn nhưng lan tỏa, ngọt và đắng, nhưng dư vị khá nhiều ám ảnh.

Đó là cuốn sách về những người trẻ tuổi đang yêu...

Dương Bình Nguyên

Tự họa

Những cô gái hai mươi tuổi lần thứ năm.

T-shirt trắng mỏng như sương sớm. Vui mình trong nắng. Một lọn tóc mai lả lơi theo khói thuốc. Đốt cháy nỗi buồn tháng Bảy xuyên qua kẽ tay. Lặng lẽ.

Những cô gái hai mươi tuổi lần thứ năm.

Không còn nhớ rõ. Liệu mình có còn đang thở. Ngày khế khàng đến độ. Gió chùng chình vẩn tóc vào hương. Cứ la đà vờn vĩa.

Những cô gái hai mươi tuổi lần thứ năm.

Bước chân xiêu. Bươn qua khúc chiều tà óng ả. Lả lơi đan tơ mùa nhớ. Đêm dịu dàng.

Ru ngủ giấc mơ hoang. Khát khao dài là thế. Hy vọng dài là thế. Ủ ê.

Những cô gái hai mươi tuổi lần thứ năm.

Lơ đãng hỏi tình nhân. "Đến khi nào ta mới bỏ rơi nhau?"

Tình nhân thở dài.

Ngày lủi thủi tắt.

Ai đã để anh đi

Bằng tất cả tình yêu với Old Lady, Cointreau và chanh đá trong ngăn tủ. Bằng tất cả tình yêu với mỳ trứng, thịt bò và rau cải.

Một món quà cho con nhỏ... Tôi tưởng là mình nhìn thấy tôi trong gương.

Có ba người đi nhẹ hổi hả trong cơn mưa chiều tầm tã tháng Tư.

Họ vô tình đi thành hình zigzag trên con đường chìm rũ những tâm tư hoang hoải.

Họ đi qua một cái cây magnolia màu tía, oằn ả, sững sượng. Một người đứng lại, trong khoảnh khắc rất nhẹ, họ nhìn vào đáy mắt nhau. Không biết có ai đã khóc không? Chỉ biết bầu trời bỗng nhiên thở mạnh, khiến cây magnolia rơi lìa một nhánh xanh mướt, tươi non.

1. Người con gái áo mưa màu vàng

Cơn gió nhẹ đầu tiên của ngày cũ thốc vào từng mạch máu li ti khiến em chợt nhìn thấy anh phía bên kia đèn đỏ. Bao nhiêu người đột ngột đứng lại. Em chạy. ào ào băng qua mớ xe cộ nhón nháo của thành phố đang bắt đầu tăng tốc. Em chạy. Gió lùa những câu chữ băng quơ vun vút qua tai. Anh ngó sững sờ đưa con gái quần ống cao ống thấp, thở hồng hộc và gọi tên anh bằng cái giọng Huế trọ trẹ đến gai người.

- Có còn nhớ em là người thứ mấy không hả Vénitien [1](#) ?

Anh ngó nghiêng em thật kỹ, đặt ngón tay trở lên môi em khẽ đến độ em lại run lên như những ngày trước. Nó vẫn thế, còn cào thứ mùi Irish mist nồng nồng. Anh kéo em đến gần. Đèn xanh.

- Lại rượu punch anh pha nhé!

Trước cổng nhà anh có một cây magnolia màu tía. Em gọi nó là một sự trưởng giả phù hoa đối chọi với kẻ phớt phơ như anh. Nó không bao giờ nở hoa theo bè bạn, theo sự kêu gọi khẩn thiết của thiên nhiên, và khi nở hoa thì bé nhỏ đến tội nghiệp. Em thích chúng ta hôn nhau dưới cái cây treó ngoe đó. Có lẽ để tự tạo ra dấu vết cho cuộc phiêu lưu của chính mình. Va vào nhau ở đó. Hôn nhau. Và say đắm nhau.

Những cuộc phiêu lưu thường bắt đầu bằng sự va chạm. Bằng mắt. Bằng tay. Bằng cả hơi thở. Em không đi kiếm tìm anh như những

đưa bạn gái của mình thỉnh thoảng lại lôi bài ra xóc chờ đợi... một sự va chạm có ý nghĩa. Em để mặc mình va vào anh, và để mặc thứ rượu punch nồng nàn của anh quán em trong hơi thở gấp gáp giữa những đêm giông réo rất bản l'italiano tới lui hoài không ngớt. Em đã không chờ đợi anh đến... và cũng như thế, đã không chờ đợi sẽ có một ngày anh đi.

- Thu lu ở cái góc đó làm gì hả Tím?

Anh đưa cho em một ly rượu màu hồng, có đường cắt mịn viền quanh mép lấp lánh. Tay anh choàng qua eo em, và hôn lên mũi em mượt mát. Hình như anh vừa say khướt với một thứ cay cay nào đó, hay là em đang say khướt anh?

- Làm nghĩa vụ của một bông hoa.

Anh cười giòn giã. Em biết những lúc anh cười như thế, sau đó anh sẽ ôm quàng lấy em và cuộc phiêu lưu tình ái của chúng ta đột ngột lên đến cao trào.

Nhưng lần này em đã đẩy anh ra. Có lẽ bởi anh đã cho em uống không phải rượu punch, anh nhỉ!

- Làm thế là vùi dập mất hoa đó!

Chị ta tóc rất đẹp. Chị ta thông thả và từ tốn đến mức khiến em nghĩ cuộc đời của chị ấy sẽ phẳng lặng như một bản tình ca nếu không có anh trong đó. Em ngắm nhìn cách chị ấy ngồi bắt chéo chân nhẹ nhàng, cách đặt tách mocha xuống đĩa, và nhẹ nhàng chấm nhẹ miếng khăn giấy lên môi. Đãi các và ung dung, chị ấy hỏi em muốn điều gì nơi chị ấy.

- Em muốn anh ấy.

Chị ta nhìn em lạnh lẽo, không biến sắc.

- Nếu lấy được thì cô cứ lấy đi. Tôi đâu có quyền cho hay nhận anh ấy.

- Có. Chị có thể.

Chị ta lại nâng tách mocha lên, hóp một hóp rất nhẹ không gây tiếng động, lại nhẹ nhàng để nó xuống và chấm khăn ăn lên môi.

- Tôi phải làm thế nào?

- Ngủ với anh ấy.

2. Người con gái ướt đầm trong mưa

Thanh Cao. Và bố mẹ đã nuôi dạy tôi lớn lên cho xứng đáng với cái tên ấy.

Sáu tuổi, học chữ, học đàn, học cách nói năng từ tốn.

Tám tuổi, học ngoại ngữ, học múa, học mỉm cười.

Mười bốn tuổi, học nấu nướng, học đi đứng, học ngẩng cao đầu khi bước qua đám đông.

Mười tám tuổi, học trường Đại học nổi tiếng, ăn mặc thanh lịch, quen biết những nhân vật danh giá.

Và khi yêu, tôi đã chọn lựa chàng trai được thêm muốn nhất.

Tôi đi cùng bạn đến Cool lần đầu tiên theo sự kêu gọi của trào lưu những người trẻ thành đạt, hãnh tiến. Con nhỏ bạn mắt kẻ xanh rêu lấp lánh, vẫy vẫy tay anh chàng sơ mi lụa nâu kẻ sọc đen đang tung hứng shaker sau quầy bar, khoa trương đầy ngưỡng mộ "Ông chủ đây. Biệt danh là Casanova [2](#)." Rồi nó kéo tôi về hướng đó.

- Anh, anh làm gì đặc biệt cho bọn em hôm nay đi!

Anh ta đưa tay xốc nhẹ cổ áo, rồi bất thành linh ghé sát vào cổ tôi thì thầm: "Mùi hoa bạch trà phải không nhỉ?".

Tôi lấy tay đẩy khuôn mặt của anh ta ra xa. Quay mặt và kiêu hãnh bước đi.

Ba ngày sau, tôi nhận được tại nhà một cái hộp màu hồng giản dị với một bông hoa magnolia to ngất ngưỡng bên trong.

Ba ngày sau, lại thêm một cái hộp như thế. Và một số điện thoại được viết bằng chocolate lên bánh xốp.

Ba ngày sau nữa, anh ta xuất hiện trước cửa với cái hộp.

- Anh đang làm cái trò gì thế?

- Mời em uống rượu.

- Tôi không có nhã hứng!

- Anh thì chỉ thích mời rượu những ai không có nhã hứng.

Tôi nhìn chăm chú vào sống mũi thẳng tắp của anh ta, lia mắt xuống đôi môi đang mỉm cười và cái cằm chẻ khiêu khích, rồi lại quay ngược lên đôi mắt hấp háy đang chăm chú nhìn tôi.

- Có đẹp không em?

- Cái gì đẹp?

- Anh.

Tôi phì cười.

- Em muốn một loại rượu không đắng nhưng vẫn phải nồng nàn.

- Kể ra thì khó có gì nồng nàn bằng anh.

Anh ấy sống trong một căn nhà không lớn, có một cây magnolia màu tím ở gần lối đi vào. Bên trong nhà đã phần được trang trí bằng gỗ đen và các họa tiết màu xanh lá. Đặc biệt là không bao giờ anh ấy để hoa trong nhà. "Anh thích ngắm một cô gái đẹp hơn là ngắm một bông hoa."

Anh ấy ấy một cái đĩa lòng sâu bằng pha lê trong suốt, cẩn thận và tỉ mỉ dùng cái thìa thủy tinh múc rượu trong một cái thẩu pha lê khác cho vào đĩa. Vị nồng nàn của rum và vang trắng quyến luyến nhau ùa ra, đến ngưỡng miệng bình thì bị vị ngọt ngào của trái cây ôm chầm lấy, quấn quýt nhau tìm kiếm đến từng kẽ hở nhỏ nhất trên da thịt tôi. Chàng Casanova của tôi khéo léo thả từng miếng dưa lê và vài thìa vào đĩa rượu, rồi mang nó đến bộ bàn Nhật được mềm mại vây quanh bởi rất nhiều gối ngồi màu xanh đậm.

- Sự màu mè này có tên gì đây ạ?

- Em lớn lên trong sự khiêu khích hả Cao?

Anh ta tiến sát đến gần tôi hơn - Punch của Casanova.

- Uống thế nào hả anh?

Bóng chúng tôi vô tình tạo thành một tam giác vuông nằm ngang, nghiêng ngả nhẹ nhàng trên tường. Một khoảng im lặng kéo dài trong bảy giây đủ để Casanova dùng ngón tay chấm rượu và vuốt hờ hững lên môi tôi. Hơn hai chục năm được dạy dỗ cũng không thể giữ cho tấm thân bất giác run lên như ai đó vừa lia tay qua máy sợi dây đàn căng cứng.

Tam giác vuông bất ngờ đổ từ từ thành một dòng thẳng dập dềnh man man những hơi thở xôn xao. Anh ta hôn lên trán tôi, rồi cứ như thế kéo dài nụ hôn từ đầu chóp mũi đến vòng ngực phập phồng run rẩy có sợi cước mảnh lấp lánh một mảnh trăng pha lê ngời ngệch.

- Chúng ta nên đi nấu mỳ.

Tôi xô nhẹ Casanova ra để trở về tiếp tục làm cái cạnh góc vuông cao ngạo.

- Em cho rằng đó là một ý kiến hay?

- Hay chứ! Các đôi tình nhân nên học yêu nhau từ việc nấu một bát mỳ. Luộc mỳ bao nhiêu cho vừa, dai bao nhiêu là đủ, mềm bao nhiêu là không nát, bao nhiêu muối là đủ mặn mà... Anh có hứng thú học cách nấu mỳ không?

Casanova không rời mắt khỏi khe áo, quỳ song song với cạnh góc vuông đang đầy thách thức.

- Phải học chứ, để biết chừng nào có thể uống rượu punch mà không cần ăn mỳ.

Con nhỏ thật đẹp. Đẹp cuốn hút ngay cả khi nó ăn mặc nhếch nhác và không trang điểm. Nó lạ. Lạ như gió từ biển đi lạc đến một buổi trưa hè oi ả. Lạ như những điểm sáng không đều của dãy chung cư lúc thành phố về đêm. Lạ như cách nó cầu xin tôi anh ấy.

Nó nhìn tôi với một lớp sương giá dang ngang giữa con người.

- Ngủ với anh ấy.

- Tôi không hiểu.

- Anh ấy bảo anh ấy cưới chị vì chị là người... đã không ngủ với anh ấy.

Tôi thấy ngón út nó run khẽ lên từng chập sau bóng đổ bé xíu của ly ca cao màu tím. Nhịp chuyển động ấy khiến tôi giận dữ rất vô hình. Điều gì khiến nó tự tin rằng tôi giữ được anh ta chỉ bởi vì đơn giản như thế?

Tôi từ tốn đứng lên. Cà phê tầng bảy bất ngờ đổ nghiêng trong một khoảnh khắc. Để lại tiền dưới tách mocha và thông thả quay gót bước đi.

3. *Cây magnolia màu tím*

Tôi thường xuyên thấy có một con nhóc và một người phụ nữ lui tới ngôi nhà này.

Con nhóc toàn mặc quần ống cao ống thấp, dép tông, áo tím và kẻ mắt đen thật đậm. Nó có thể đứng hàng giờ cạnh tôi lúc tháng Mười một khi gió mùa ủa về hun hút, chỉ để đợi một tiếng chào quen thuộc. Nó có thể thút thít khóc hàng giờ và mỉm cười thật nhanh chỉ vì một ánh đèn xe trong đêm khuya rúc rích. Nó hát những bản nhạc kỳ quái tự nghĩ ra bất chợt. Nó nhảy lò cò trên những ô vuông gạch. Nó thì thầm một mình: "Em yêu anh. Em yêu anh. Em yêu anh..." hàng trăm lần. Nó tự quay cuồng một điệu valse lúc sắp chớp sắp giông. Nó tự biến chuyển và sống động trong thế giới riêng của chính mình. Giống như không ai hiểu. Không ai có thể hiểu.

- Anh sẽ cưới Cao.

Con nhỏ đang kéo từng vệt đều đặn bằng ngón út bé xíu của nó lên móng tóc mai được tỉa gọn của người đàn ông.

- Tại sao?

- Cô ấy khiến anh quá khao khát.

- Bằng một thứ rượu punch khác?

- Không - Anh ta cười lớn - bằng những bát mỳ.

Hôm đó nhà bên cạnh có những tiếng loảng xoảng. Tiếng người hò hét dữ dội. Một người đàn ông nào đó hào hứng hét vang "Game over nhá!". Không biết ở đâu ra trận gió ác nhọn, rũ mạnh một phát làm lá tả hết đám lá cuối cùng, để lộ ra tấm thân tôi xương xẩu, trần trụi, xác xơ trơ hoác.

Người phụ nữ đó thì lại khác. Không bao giờ cười quá to, nói quá lớn hay đi quá nhanh. Cô ta uyển chuyển tiến lui trong ánh sáng kiêu sa bao phủ quanh tấm thân gợi cảm khiến người đối diện phải cảm thấy mình sao mà trần tục quá, sao mà chộp giật quá [!]. Ấy vậy mà hôm đó, cô ta ấn sát người đàn ông vào cửa kính, xé tung miếng khăn lụa trắng để lộ một khoảng lưng trần cong vút. Họ ghì chặt lấy nhau trong những nụ hôn tớp tấp nhào nhoẹt.

- Em làm gì thế Cao? Em không muốn đợi đến ngày mai à?

Người phụ nữ vẫn không buông anh ta ra.

- Em cần biết anh thực sự muốn gì.

- Muốn em...

Lúc đó thành linh nhà bên lại có ai đó hét lên "Game over nhá!"

o o o

Mưa tạnh. Nhành magnolia nằm trơ khất giữa vũng lòng với một lỗ hổng trống rỗng xót xa. Truyện kể rằng ở những bãi hoang tàn bao giờ cũng có kẻ bỏ đi trước. Và kẻ đi luôn là kẻ lành lặn nhất, cao lớn nhất. Bỏ lại đó hai điểm chơ vơ vì nồng nàn, vì kiêu ngạo. Bỏ lại hai điểm vốn là đầu đó trong không gian bao la kia, sao có gì mà kéo dài mãi va vào nhau, để lại một vết chéo đến thôi hoải không cách gì lùi được nữa.

¹ Vénitien: Người Venise. Nhân vật Giacomo Casanova vốn sinh ra ở Venise.

² Giacomo Casanova: Một nhà văn, một nghệ sĩ, điệp viên... sống vào thế kỉ 18, nổi tiếng vì đã quyến rũ được 122 người phụ nữ

bằng thứ rượu punch của mình.

Chuyến tàu đến bất cứ đâu

(On the the way to Paris, Toussaints vacation 2006)

*"Em đã bỏ đi đâu hồi mùa hạ của tôi
Để cảnh đồng già ồm ồm nổi nhớ
Và hàng cây rũ áo đến thương?
Em đã bỏ đi đâu không một lời từ tạ
Bỏ mặc gió về gào thét xót xa?
..."*

Một ngày nắng.

- Tôi có thể giúp gì cho cô?
- Tôi muốn mua vé tàu.
- Cô muốn đi đâu? Một chiều hay khứ hồi?
- Đến bất cứ đâu...

Phải, đó là lần đầu tiên tôi gặp Cao. Tôi xếp hàng ngay sau lưng cô ấy, bỏ mặc cho những ý nghĩ nhảy nhót theo điệu nhạc của một chàng ca sĩ da đen nào đó bất chợt xoẹt qua trong đầu. Cao quay lưng lại, ngược nhìn tôi bằng đôi mắt nhạt và lạnh hun hút như trong một bộ phim ma tôi vừa xem tối qua với My. Tôi thoáng rùng mình.

- Anh định sẽ đi đâu?
- Ai?... Cô hỏi tôi?
- Vâng. Tôi có thể biết anh định sẽ đi đâu không?
- Ah...Uh... Tôi... Ah...Tôi đi về nhà...

Rồi cô ấy quay lưng lại, mái tóc dài vô tình phớt nhẹ lên mũi tôi, một sự ngẫu nhiên có tên hoa bạch trà khiến tôi bối rối.

- Tôi muốn một vé đến nơi giống người sau lưng tôi.

Và Cao bước vào cuộc đời tôi như thế. Vào một ngày nắng. Tháng Mười. Con tàu lao vun vút qua những cánh đồng đang bắt đầu giũ áo, rồi hờ hững lạnh lùng bỏ lại phía sau những rừng cây nhuộm

màu nắng. Cao ngồi đối diện tôi, tĩnh lặng đến nỗi có cảm giác cả khoảng không gian đó đang nuốt luôn lấy cả tôi. Cô ấy bỏ mặc cho tôi ngắm nhìn cô ấy, cái nhìn chuyển từ cấp độ này sang cấp độ khác: rụt rè lén lút, rồi tò mò thích thú. Thành thật mà nói, cho đến tận những tháng ngày sau này, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Cao xinh, ngoại trừ mái tóc bồng bênh một cách lộn xộn của cô ấy thì quyến rũ cực kỳ. Nó kích thích ham muốn được vùi mặt vào những lọn tóc mềm như tơ ấy. Và cả đôi mắt không hề biểu lộ bất kỳ một cảm xúc nào kia nữa, không khổ đau, không hạnh phúc, không hờn ghen hay yêu mến, chúng khiến tôi không thể nào bỏ qua sự hiện diện của Cao trên tàu.

- Cà phê đen không đường nhé? - Tôi ngồi xuống trước mặt cô ấy.

- Nếu không có cả thuốc mê thì được.

- Yên tâm, anh bỏ quên ở nhà rồi - Tôi cười lớn - Anh tên Trung. Còn em? (Có lẽ xưng anh - gọi em là bản năng của bất kỳ một thằng đàn ông nào!!)

- Có thể yêu cầu một cà phê khác cho cái tên không ạ? - Và Cao mỉm cười. Nụ cười đầu tiên ấy đã len lõi bằng cách diệu kỳ nhất mà cuộc sống này có thể tạo ra được để đi vào trong ký ức, trong nỗi nhớ, trong vô vàn những giấc mơ của tôi sau này. Nụ cười của Cao.

Con tàu rẽ đám sương mù, rề rà vào đến ga khi trời đã sẫm sập tối. Lạnh buốt đến tận những đầu ngón tay. Cao lặng lẽ xuống tàu, và như không thể cảm lòng được, tôi đi lùi lùi sau lưng cô ấy. Qua khỏi phố Nhà Ga, rẽ vào con đường nhộn nhịp của một loạt những quầy bar và nhà hàng đặc sản, cứ như thế Cao lặng lẽ bước đi, thỉnh thoảng dừng lại đôi chút, đưa tay chấm nhẹ lên đầu mũi lướt mát mưa phùn.

- Tại sao anh cứ đi theo Cao thế? - Cô ấy đột ngột dừng lại và nhìn thẳng vào tôi.

- Anh... Anh nghĩ là Cao có thể đi lạc.

- Anh biết chỗ nào có thể trọ đêm được không?

Tôi dắt Cao về ở nhờ nhà một cô bạn gái học cùng trường. Cô bạn thỉnh thoảng cứ nhìn tôi lom lom như dò hỏi: "Con bé kỳ quái này là ai?" hay như kiểu: "My có biết không đấy?"...

o o o

Tôi và My quen nhau từ hồi hai đứa còn học chung cấp Ba lớp song ngữ, chia sẻ thành thói quen, đi chơi thành thói quen, và yêu nhau như thể là một thói quen từ lúc nào không biết. My đẹp. My tinh quái và luôn luôn xuất hiện bên cạnh tôi như ánh nắng với nụ cười má lúm đã làm điều đúng không biết bao nhiêu người. Bọn bạn bảo tôi là thằng may mắn, may mắn với một gia đình giàu có, may mắn với đường học vấn thênh thang, may mắn vì có My. Tôi chấp nhận thản nhiên tất cả những điều ấy như thể có còn gì để phải suy nghĩ nữa đâu. Giống như hôm ấy, My bảo: "Trung là Song Ngư, My là Thiên Bình. Sinh ra để bên nhau. Chúng ta yêu nhau đi Trung ạ.". Và tôi gật đầu. Thế là yêu nhau. Sau này, tôi đã tự hỏi: "Phải chăng tình yêu bắt đầu như thế giản đơn và thoả hiệp quá chăng?"

My không ở cùng thành phố với tôi nhưng rất thích xuất hiện bất ngờ trước cửa nhà tôi với vô vàn những lý do mà cô ấy có thể tưởng tượng ra được. Lúc chỉ vì "đêm qua em nằm mơ thấy anh và em muốn nhìn thấy anh thật...", lúc lại "em vừa bói bài anh ạ, và có vẻ như anh đã bớt yêu em..." Cứ thế chúng tôi yêu nhau đã được ba năm, tôi lẳng lẳng hoàn thành tốt nhiệm vụ của một người yêu, và My là nắng để sưởi ấm cho chính tình yêu đó. Sẽ có người tự hỏi, vậy thế nhiệm vụ của một người yêu là gì nhỉ? Là ghi nhớ ngày chúng ta yêu nhau, là tặng hoa cho nàng ngày sinh nhật, ngày lễ Tình nhân, là gọi điện chúc nàng ngủ ngon mỗi tối, là thỉnh thoảng bảo rằng: "Anh cũng rất nhớ em"... Con gái là những sinh vật dễ bị dụ dỗ và dễ hài lòng nhất trên thế gian này (sự hài lòng tạm thời?!). Những thằng con trai muốn hoà bình chỉ cần tinh ý một chút là vũ trụ yên ắng trôi qua ngày này tháng khác không có điểm dừng.

Nhưng rồi Cao xuất hiện. Vũ trụ dội sóng chăng?

- Cao ngủ ngon không? - Con bạn vẫn không thôi lườm nguýt tôi, và bằng tất cả hần học mà nó có được lúc sáu giờ sáng ịch leo lại lên

gác.

- Anh dậy sớm nhỉ! Vẫn hay đến nhà con gái lúc tờ mờ thế này à?

- 365 ngày cũng có một ngày đặc biệt, đoán ra ai đó đã dậy và muốn đi đâu đó chẳng hạn.

Cao cười hiền lành.

- Chạy bộ nhé! Cao đề nghị.

Chúng tôi lặng lẽ chạy cạnh nhau trong lớp sương mù trắng xóa, men theo con đường nhỏ ra đến tận bờ sông, nơi có mỏm đá nhô ra như mũi tên bất ngờ cắm vào tim của kẻ ngu ngơ dại khờ nào đó, rồi khiến hắn ngã nghiêng vì thứ tình mon men bất chợt. Cao khuấy tay lay động mặt nước, vu vơ hỏi:

- Anh Trung có thích uống rượu không?

- Cũng còn tùy là uống với ai.

- Anh biết Giacomo Casanova không ạ? Kẻ đã quyến rũ được 122 người phụ nữ bằng thứ rượu punch của mình, sự hoà trộn nồng nàn của Rhum, vang trắng và tinh khiết ngọt ngào của trái cây. Kẻ tài hoa hơn cả Don Juan vì tất cả những người đàn bà hắn chia tay đều không thể nào căm thù hắn, thậm chí trở thành bạn, thành em.

Tôi thấy Cao khóc qua lớp sương mờ đang bắt đầu tan. Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên khuôn mặt xanh xao của cô. Tôi lặng lẽ ngắm nhìn phút yếu lòng của một người con gái, đẹp và mỏng manh như thủy tinh trong suốt. Tôi không hỏi han, không an ủi. Có lời nói nào là đủ để không gian bớt hanh hao?

- Casanova hẳn phải là một kẻ tài hoa. Mà những kẻ tài hoa thì đa tình.

Cao đứng lên, khẽ khàng lấy tay quạt nước mắt và quay lại nhìn tôi mỉm cười.

- Cao đã yêu Casanova.

o o o

Cao lớn hơn tôi hai tuổi, đang làm thực sĩ kinh tế trong một ngôi trường nổi tiếng. Còn Casanova của nàng năm nay đã 26, bartender cho một khách sạn nổi tiếng và hiển nhiên là anh ta quyến rũ đủ để được gọi là Casanova. Ngày tôi gặp Cao ở sân ga cũng chính là ngày đính hôn của họ. Cô dâu bỏ đi bởi vì chú rể không đến, chỉ có lá thư "anh cần suy nghĩ" vội vã gửi đến cùng âm thanh táo tác của đám khách mời hiếu kỳ trước mớ vụn vỡ ê chề đó. Người ta thì thầm rằng Casanova bỏ đi biển cùng một cô người mẫu rất xinh, kể lại bảo anh ta hối tiếc vì mình còn quá trẻ... Vô vàn những câu chuyện lẩn suy đoán rủ rỉ rù rì dọc thánh đường khi cô dâu bình thản kéo váy đi qua. Kể ra người đời cũng lạ, kể trong cuộc càng cố che giấu cảm xúc của mình thì kể ngoài cuộc lại càng tìm cách đào xới nó lên như để tự hạ hê trước thất bại của người khác, như để được buông ra đôi câu an ủi sáo mòn rồi tự tâm đắc rằng ta đây cũng cao thượng lắm thay (?!).

- Chúng ta đi biển nhé! Cao thích không?

- Đi bằng gì ạ?

- Nhảy tàu. - Rồi chẳng cần đợi cô ấy trả lời, tôi nắm tay Cao kéo cô ấy len lỏi về hướng nhà ga.

Thành phố này cách bờ biển chừng độ ba mươi phút đi tàu. Trước đây tôi cũng ra đó vài lần cùng My khi My vội vã để chụp hàng chục tấm ảnh ghi dấu cho tình yêu của chúng tôi, để lãng mạn như vốn dĩ một tình yêu cần phải thế. Cạnh biển, My giống như một thiên thần lảng lơ với đôi chân trần tinh nghịch đùa giỡn bên những ngọn sóng. Những lần đó tôi bỏ mặc cho My tung tăng dọc bờ cát mà vui mặt vào một quyển sách linh tinh bất kỳ vớ được vội vàng trên giá sách trước khi My kéo tôi xềnh xệch ra khỏi nhà. Thỉnh thoảng cũng ngược mắt lên nhìn My và dành cho cô ấy nụ cười "anh thích ngắm em như thế". Đôi khi tôi cũng không hiểu là thói quen điều khiển hành động và thái độ của tôi dành cho My hay là sinh ra tôi đã có những bản năng ấy? À, đừng bảo rằng tôi không yêu My nhé, nếu ai đó dám nói với tôi điều ấy, vậy trả lời tôi đi, tình yêu là cái gì đây?

Tình yêu là...

Tôi và Cao ngồi bó gối bên nhau trên cây cầu gỗ hình chữ T bắc dài ra biển dành cho những người đi câu. Gió phàn phật, quẩn tung mái tóc Cao trong khoảng không xanh thẫm. Hình ảnh đó đột nhiên làm tôi liên tưởng đến nàng Ariel bé nhỏ và dội lên trong tôi khát khao được nắm tay Cao nếu không nàng sẽ hoá thành cá và bỏ tôi lại mãi mãi với những ngọn sóng bạc đầu. Chợt tôi nhận ra nơi này thật đẹp với hàng chục cánh buồm trắng neo san sát bên nhau, với những cánh hải âu chao lượn xao xác khoảng không mênh mông, với yên bình và tình yêu dịu dàng của lấm chấm tay trong tay đi dạo trên cát.

- Đố anh biển màu gì?

- Thì màu xanh.

- Không. Màu xám thẫm chứ.

- Sẽ lại có lúc nó màu xanh! Tin anh đi!

- Biển ở quê Cao nghèo lắm! Không trắng trơn và mỹ miều như thế này đâu - Cao vừa nói vừa từ từ ngả sang trái rồi nghiêng sang phải

- Biển quê Cao đầy thông, hoa rau muống biển tím ngắt cả dải trời, xơ xác mấy cái mùng con neo chơi vơi trên bãi. Có những người như Ngoại, như dì Tâm, cô Phấn, chờ chồng cả đời không thấy, lúc chiều về cứ ừ ừ khúc ru nao nát cả lòng. Cao hát thử cho anh nghe nhé!

- Có phải đổi cái gì để được nghe không đây?

- Lần này miễn phí - Cao ban tặng biển (hay là tôi?) nụ cười hiếm hoi của cô ấy.

"Ấu ơi... con ơ con ngủ đi con

Cha con còn bận... ơ... cha con còn bận nước non chưa về..."

Tình yêu là...

Tôi và Cao lại phải trốn vé để quay về vì hai đứa khi đi chẳng mang theo bất cứ thứ gì. Chẳng may cho chúng tôi là lần này, chúng tôi bắt gặp kiểm tra vé. Không biết phải làm thế nào, tôi dắt Cao đi bằng băng xuyên qua hết toa này đến toa khác, cho đến khi không còn lối để đi nữa mà người soát vé thì đã gần kề, tôi đành kéo Cao chui tọt

vào trong toilet ngay cạnh đó và chốt cửa lại. Cái phòng bé tí chỉ vừa một người và con tàu lắc lư khiến chúng tôi ép sát vào nhau đến nín thở, bất chợt mắt tôi chạm mắt cô ấy. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thật gần và thật kỹ Cao để cảm thấy hơi thở nồng nàn cùng mùi hương hoa bạch trà từ tóc cô ấy phả vào từng mạch máu li ti đang cùng nhau nổi loạn. Tôi khẽ cúi xuống, từ từ và thật gần cho đến khi đầu mũi hai đứa chạm vào nhau, đôi mắt Cao vẫn mở to nhìn thẳng vào mắt tôi. Chúng tôi cứ im lặng như thế chừng vài giây, con tàu xóc mạnh, tôi chúi về phía trước. Cao níu chặt lấy tôi, rồi đột nhiên cô ấy nhắm mắt lại... Và chúng tôi hôn nhau.

Tình yêu là...

Tôi và Cao lặng lẽ thả bộ về nhà trên con đường dầm nước mưa, hắt lên loang loáng ánh đèn. Tôi cho phép mình đi sau lưng Cao, thích thú quan sát bóng mình bên cạnh bóng cô ấy, cảm thấy khát khao được che chở cho cái bóng nhỏ liêu xiêu kia đến đường nào.

- Cao đứng lại một chút đi. Đừng quay lại!

- Tại sao ạ?

Tôi choàng tay ôm lấy Cao từ phía sau. Vùi mặt vào mái tóc bông bênh quăn rũ ấy. Im lặng ngự trị không gian để mọi cảm giác được xổ tung, lơ lửng trôi đến vô chừng.

Hôm ấy là tháng Mười. Mùa thu bờ ngõ xuyên xao.

o o o

Tôi rẽ vào sân khu chung cư. My đã đợi tôi ở đó từ lúc nào khiến tôi bối rối. Cảm giác của một kẻ có lỗi thấy áy náy khôn nguôi nhưng lại không hề cảm thấy hối tiếc vì những gì mình đã làm.

- Sao em lại ở đây? Em chờ anh lâu chưa?

- Theo anh thì bao nhiêu để đủ gọi là lâu? - My bắt đầu cuộc chiến chẳng? - Vào nhà đi anh, em lạnh!

Tôi lách cách mở cửa, quăng mình lên ghế mệt nhoài.

- Anh ăn gì chưa? Em nấu gì nhé?

- Anh không đói. Em ăn chưa? Mà em vẫn chưa trả lời anh, sao em lại ở đây?

- Em nhớ anh!

Câu trả lời của My làm nhoi nhói trong tôi thứ cảm giác tội lỗi khôn cùng, nó cắn rứt những khát khao của trái tim đượm hình ảnh Cao.

- My đừng thế!

- Câu ấy phải là của em nói chứ - My ngược nhìn tôi - Phan Lê Thanh Cao học cùng trường em đấy. Chị ấy thật là giỏi! Anh quen mà lại chả nói với em bao giờ cả.

- My!

Song Ngư là những kẻ đa tình. Nỡ đem lòng vắn vường một kẻ Song Ngư khác chỉ gây thêm khổ đau.

- Em ngủ nhà Trang. Ngày mai em sang.

My mở cửa ra về, bỏ mặc tôi ở đó với vô vàn thứ cảm giác lung tung, rối bời như một mớ tơ vò. Tôi trở về với thế giới của chính mình, thế giới của tất cả mọi người cùng tồn tại chứ không chỉ còn có mỗi tôi và Cao.

Xét cho cùng, tôi hoá ra cũng chỉ là một kẻ đa tình!

Đêm ấy là một đêm thật dài. My gửi cho tôi một cái tin nhắn như mọi khi chúc tôi ngủ ngon. Thái độ của cô ấy khiến tôi hoàn toàn bối rối. Vũ trụ chao đảo bởi vì Cao hay bởi vì chính tôi?

Mưa bắt đầu rả rích. Tôi mở toang cửa sổ và đốt thuốc không ngừng. Giả dụ như tôi có thể đủ khả năng tự cho mình cái quyền vơ lấy một mảnh A4, kẻ đòi nó ra và lập một bảng so sánh My/ Cao mà quyết một cái gì đấy thì có thể mọi thứ trở nên đơn giản hơn chăng? Nhưng tình cảm nó cứ như sóng, ồ ạt hết từ đợt này đến đợt khác không chút mỗi mết trong trái tim của chính tôi, của một thằng đàn ông hai mốt tuổi đầy đủ đến mức đôi khi không biết chính bản thân mình cần gì.

Cao đã lẳng lặng ra đi như cách cô ấy xuất hiện trong khoảng trời của tôi. Cao bảo: "Chúng ta vô tình tìm thấy nhau nơi có những chuyến tàu bởi khoảnh khắc yếu lòng, bởi phút giây trái tim tình cờ hoà cùng một nhịp. Nụ hôn và vòng tay là mãi mãi nhưng rung động thì sẽ phai nhạt theo thời gian như gió. Nếu ngày nào đó, chúng ta gặp lại nhau trên một chuyến tàu đến bất cứ đâu, anh lại vẫn sẽ mời Cao một cà phê đen không đường và nóng ấm phải không anh?"

o o o

Hôm ấy, vẫn còn là tháng Mười của mùa thu yêu dấu. Hôm ấy, thành phố sáng thứ ánh sáng nhạt nhoà không đủ sưởi ấm cho một kẻ chơ vơ vô thức đá tung đám lá phong đỏ ối trên những lối về quen thuộc. Hôm ấy, kẻ đa tình ấy, tôi, chợt nhận ra rằng, bản thân chưa từng thực sự yêu My.

Tôi và My chia tay vài tuần sau đó.

Lúc ấy, mùa thu trở mình. Không ai đi tìm ai, chỉ có những chuyến tàu đến bất cứ đâu. Một ngày nào đó, biết đâu, ừ biết đâu đấy, sẽ lại mang những Song Ngư đến cùng một bến phải không?

Dành tặng cho những Song Ngư đa tình... như chính tôi.

Mùa hoa Jonquille sớm...

Ngày tháng năm...

Cuối cùng tôi cũng đã đủ can đảm để nói thật với em về tất cả mọi điều. Rằng tôi chỉ là một thằng chuyên viết lách chụp giật để kiếm sống hàng ngày. Rằng tôi chưa bao giờ yêu em bằng thứ mà người ta gọi là tình yêu đích thực. Rằng tôi là kẻ luôn phải trốn chạy hiện thực, trốn chạy thế giới, trốn chạy... em.

Em yêu tôi vào tháng Ba. Lúc nắng và gió chơi cùng nhau trò đuổi bắt của mình. Anh đào nở bung vồn vã, vội vàng như kẻ si tình bị giam cầm bấy lâu, nay được thấy cả đôi cỏ xanh bao la trước mặt. Có ai đó thôi thúc: "Chạy đi, chạy đi hơi kẻ si tình! Hãy chạy đi cùng cây đàn bé nhỏ, cùng cơn gió kia, cùng tháng Ba phơn phớt nắng!" ...Và hoa Jonquille ¹ cũng bắt đầu trở mình. Thứ hoa trắng xanh xao, vàng nhạt nhẽo rẻ tiền (một kẻ nghèo cũng có quyền được dùng đến từ này hay không nhỉ?) mọc đầy trong các khu vườn, các luống hoa công viên, ngã tư, ngã ba... mọc khắp, lan tràn mà không hề có chút ngạo nghễ, chút kiêu kỳ nào. Ấy vậy mà em yêu. Em bảo, hoa Jonquille là cả một câu chuyện dài đau khổ của những người yêu nhau, của nàng Echo và chàng Narcissus - kẻ đẹp trai không có trái tim.

Em của tôi, tại sao giữa cuộc đời này, em lại được sinh ra để làm gì? Tại sao đem trái tim hồn nhiên của em đặt giữa bầy người, trong đó có tôi? Em nghĩ rằng người ta có thể tốt hơn bằng tình yêu ngu ngốc của em chẳng? Không em à, không đâu con bé khờ khạo kia. Người ta chỉ có thể thỏa mãn những nhu cầu hèn hạ nhất từ tấm lòng của em mà thôi. Em có được gì, em sẽ còn được gì nữa hỡi em?

Bảo tàng quốc gia.

- Cô có thể giảm bớt khoảng thời gian dư thừa ở bức tranh của John William Waterhouse được không?

- Bức Echo và Narcissus ấy ạ?

- Ủ. Tôi không thể hiểu tại sao lần nào cô cũng để khách ngâm dầm ở đấy nghe cô ba hoa về cái chuyện cũ rích ngu xuẩn!

- Nó không ngu xuẩn, thưa ông.

- Với tôi thì nó ngu xuẩn. Một là cô làm như tôi bảo. Hai là cô có thể tìm việc khác, chấm hết. Mời cô!...

Tôi năm nay hai mươi tư tuổi, làm công việc hướng dẫn viên tại bảo tàng này đã được hai năm và tháng trước người ta nói với tôi rằng, tôi chỉ còn sống được thêm vài tháng vì ung thư vòm họng. Hay nhỉ, ung thư vòm họng, nghĩa là tôi có thể sẽ bị câm một thời gian trước khi chết, nghĩa là ngay cả lúc tắt thở cũng không thể hát được nữa, thậm chí là nói một câu tạm biệt cho hoàn chỉnh.

Tôi thi tuyển vào đây sau khi tốt nghiệp với thứ hạng xoàng xĩnh, từ một trường đại học xoàng xĩnh. Tôi thi đậu bởi người ta bảo tôi có giọng nói truyền cảm và không quá đòi hỏi như mấy đứa con gái trẻ bây giờ. Có lẽ đó là một cách nói lịch sự để chỉ những kẻ dễ bảo như tôi chẳng? Ngày đầu tiên ở đây, tôi được đi khắp một vòng và phải ghi chép cật lực cùng một mớ thông tin mà đàn chị chỉ dạy. Bức tranh đầu tiên tôi nhìn thấy là Echo và Narcissus của J.W Waterhouse nằm lặng lẽ ở một vị trí không mấy được chú ý. Đàn chị kể cả: "Có gì mà đứng lâu thế! Nó không nổi bật lắm ở đây đâu nên không cần tìm hiểu kỹ". Thế nhưng không hiểu sao, ánh mắt của người con gái trong tranh ấy cuốn hút tôi là thế, cái cách cô ta đang nhìn ngắm người con trai cũng vậy, nó say đắm và quyến luyến xiết bao. Và tôi về nhà hùng hục tìm kiếm thông tin...

Ngày tháng năm...

Tại sao em lại đến trong lúc kẻ tồi tệ nhất trong tôi đang trỗi dậy, để rồi hấn cười đùa hả hê trước tấm thân bé nhỏ của em? Tại sao em lại tin tôi dễ dàng là thế? Tin tôi mà không hề có bất kỳ một chút nghi kỵ nào. Em thổ lộ: "Em có gì để anh gạt được đây?" Em ơi, có chứ. Em có chữ tình. Có tuổi trẻ mơn mớn giấu kỹ sau lớp áo xù xì mùa đông. Có cái mà bất kỳ một thằng đàn ông nghèo mạt chưa một lần

được biết mùi đàn bà như tôi thèm khát. Em có, em giữ nó suốt bao nhiêu năm tháng và để mất nó trong bàn tay một kẻ như tôi, một kẻ hàng đêm ngấu nghiến trên bầu ngực em và ban phát cho em những câu yêu thương giả dối.

Bệnh viện tháng Ba cũng nhiều hoa Jonquille em ạ! Những đồi cỏ xanh, chiều nào cũng đầy bệnh nhân ra sổng soài sưởi nắng. Tôi tự hỏi không biết họ có thực sự cảm thấy ấm áp không? Trên cả những nụ cười ngớ ngẩn kia nữa, phải chăng trong thế giới đó, họ thực sự an lành? Em ngủ có ngon không, hỡi em? Hàng ngày, tôi nhìn thấy mặt trời mọc, rực rỡ rồi lững thững lặn ở phía xa kia trong vô cảm. Tôi không nói chuyện với bất kỳ ai cả ngoài em, phải, không ai cả, ngoài em...

- Các bạn đang đứng trước một tác phẩm rất nổi tiếng của J.W Waterhouse được ra đời năm 1903, bức sơn dầu Echo và Narcissus. Bức tranh được vẽ theo một truyền thuyết Hy Lạp cổ về mối tình của nữ thần núi và anh chàng đẹp trai không biết yêu bao giờ. Có ai từng được nghe câu chuyện này chưa ạ?

- Chị ơi, chị kể đi chị.

- Ừh, chị ơi, chị kể đi, kể đi....

- Thần thoại Hy Lạp viết lại rằng Zeus là một ông vua thích ong bướm với các nữ thần nên thường xuyên trốn Hera rời đỉnh Olympus xuống trần gian. Sau nhiều lần như thế, Hera bắt đầu nghi ngờ khiến Zeus lo sợ. Zeus ra lệnh cho Echo, một nữ thần núi xinh đẹp với giọng nói mê hoặc lòng người phải đánh lạc hướng Hera trong lúc hấn ta đi hoan lạc. Nhưng một ngày kia, Hera đã phát hiện ra mưu đồ của chồng; bà ta nổi giận lôi đình, và ra lệnh trừng phạt Echo tội nghiệp. Nàng bị nguyên từ nay chỉ có thể nói được chữ cuối cùng của những gì người khác vừa nói. Trong khoảng thời gian chịu tội, Echo vô tình gặp Narcissus chàng trai có vẻ đẹp mê hoặc tất cả đàn ông lẫn đàn bà nào nhìn thấy anh ta...

Ngày tháng năm...

Vậy là anh đã được đưa vào đây gần ba tháng. Và anh đã quen em được sáu tháng mười bốn ngày rồi em nhỉ, kể từ buổi chiều tháng Ba ấy, gió tung bắn bật khiến anh va vào em trong cơn quờ quạng đúng sai. Em cúi xuống nhặt sách hộ anh, cổ áo sơ mi hờ hững lấp lửng tuổi thanh xuân khiến anh thêm khát đến cồn cào. 25, anh có được gì ngoài mớ chữ nghĩa sáo rỗng qua ngày? 25, anh là thằng đàn ông bất tài đến độ không thể kiếm nổi một chữ tình để rồi ăn cắp nó nơi em. Em dịu dàng với anh là thế, em ân cần với anh là thế, em ngả nghiêng bồng bênh trước mớ lời ong bướm anh vận dụng hết bao năm viết lách của anh... chỉ để thoả mãn ham muốn trong anh...

Những ngày tháng Ba ảm áp. Những ngày tháng Ba em đã ghi trong hồi ức của mình bằng hai chữ hạnh phúc. Có thật không em khi hạnh phúc của người này là mớ bột nhồi trong tay kẻ khác? Có thật không em khi hạnh phúc của em khiến anh thấy mặt trời chưa bao giờ thực sự chiếu sáng thế gian này...?

Một lời xin tạ tội, anh cũng không đủ can đảm thốt lên...

Và rồi Echo đã đem lòng yêu Narcissus. Nàng cứ đi theo chàng, đi hết đồi này sang núi kia, cốt chỉ để được nhìn thấy chàng trong âm thầm là đủ. Đến một ngày kia, mất phương hướng, Narcissus cất tiếng gọi cầu cứu: "Có ai ở đây không? Có ai ở đây?"

Echo trả lời: "Đây... Đây..."

Chàng liền yêu cầu Echo xuất hiện nhưng Echo chỉ có thể lặp lại được mỗi từ cuối những câu Narcissus nói. Nàng đã dùng tay để thể hiện tình yêu của mình... nhưng Narcissus là một người không biết yêu và quá chán ngán trước việc biết bao kẻ bám theo mình, giờ thì là một cô ả không biết nói đủ câu ú ớ tỏ tình. Chàng gạt phắt Echo, bỏ đi không thèm ngoái lại đến một lần.

Quá thất vọng và đau đớn, Echo tìm đến Aphrodite xin được ban cho cái chết...

Ngày tháng năm...

Em có thấy lạnh không? Anh thấy em trong những giấc mơ lộn xộn của mình, lướt đi trên cánh đồng vàng ngọc hoa Jonquille, em gài hoa lên tóc và em hát say mê. Em hát bản tình ca về những mối tình trên thảo nguyên, rồi em nhảy múa, em mỉm cười, em hạnh phúc. Giọng em ngọt ngào, óng ả buông dài khắp cánh đồng. Ngọt ngào như chưa từng có bất kỳ một vết nứt nào.

Xin lỗi là một từ dối trá và vô nghĩa khi em đã ngủ rất say.

Xin lỗi là một từ ích kỷ và hèn nhát khi em đã ngủ rất say.

Xin lỗi là một từ muộn màng và đau đớn... khi em đã ngủ rất say.

Em à, anh sẽ mang em đến một cánh đồng hoa Jonquille và để em mãi mãi được ngủ ở đây được không em? Để em được thay nàng Echo khốn khổ của mình nằm cạnh chàng Narcissus nhấn tâm đến trọn đời...

Nếu anh đã từng nhào nặn hạnh phúc của em... hãy để anh được làm nó được thành hình cho đến phút cuối cùng.

- Lời khẩn cầu của Echo vô tình lại lọt vào tai của nữ thần Nemesis. Bà cảm thương trước số phận của Echo và tức giận kẻ đẹp trai vô tình Narcissus đến độ nguyên chàng sẽ đem lòng yêu cái bóng của chính mình. Một lần, Narcissus nghiêng mình xuống dòng suối để uống nước, nhìn thấy cái bóng của chính chàng và đem lòng yêu nó. Yêu say mê và cuồng dại nhưng không thể làm gì được, chàng đã đắm đầu xuống dòng sông mong được chạm đến tình yêu. Chàng chết và hóa thành hoa Jonquille. Khi Echo chết, thân xác nàng hóa thành hàng vạn mảnh, vỡ vụn khắp nhân gian. Nàng được đất mẹ Gaia đón vào lòng, thế nên đất bây giờ thỉnh thoảng vẫn vọng lại những tiếng vang.

o o o

Im lặng, những đoàn khách của tôi vẫn luôn im lặng mỗi khi câu chuyện kết thúc rồi lần lượt kéo về phía sảnh lớn, nơi có những bức hoạ lớn bơn, nổi bật hơn và tươi sáng hơn.

Đó là ngày làm việc cuối cùng của tôi ở Bảo tàng. Tôi nhập viện hai ngày sau đó như định liệu của bác sĩ, của khoa học, của tôi.

Ngày tháng năm...

Em dắt tôi ra ngồi vắt vẻo ở triền sông. Em dắt tôi lên đồi, vào bảo tàng và kể cho tôi nghe câu chuyện về hoa Jonquille. Em bảo Narcissus không biết yêu bởi vì anh ta quá yêu chính mình, yêu đến độ không thể nào san sẻ cho bất kỳ ai. Thế nên sự ích kỷ đó đã giết chết anh ta.

Tôi cười em vớ vẩn.

"Em nghĩ mình đang là Echo đấy nhỉ?"

"Em may mắn hơn cô ấy chứ! Vì anh biết yêu em..."

Tôi đã siết tay em. Có lẽ đó là lần duy nhất tôi không lừa dối em, bé con à! Có lẽ đó là lần duy nhất lương tâm tôi làm chủ được mọi điều. Nhưng một lần duy nhất có là đủ cho hàng vạn lần dối trá không em?

Em nấu cho tôi bữa sáng, pha ly cà phê đen đậm theo đúng ý tôi, hôn tôi rồi ra đi mãi.

Vẫn còn là những ngày tháng Ba phơn phớt nắng, phơn phớt gió, phơn phớt nụ cười em. Tháng Ba nhẹ như mây, nhẹ bằng những tiếng lòng, cả tiếng nấc cũng nhẹ đến không ngờ.

¹ Jonquille là một loại hoa thủy tiên, bắt đầu nở vào tháng Ba khi xuân về.

Váy lụa màu lam

Tặng Adam, kẻ quên mất mình đã từng có một chiếc xương sườn thứ bảy.

Nàng mặc váy màu lam. Bằng lụa nhẹ bâng và ôm ghì lấy vòng eo ước chừng không quá sáu mươi hai xăng ti mét. Nàng xuất hiện ở sảnh lớn kiêu diễm và thướt tha, thu hút hàng chục ánh mắt ham muốn đổ dồn về. Bất giác, tôi thụt mình trở vào trong thang máy. Hình như tôi sợ nàng nhìn thấy.

Tầng bảy. Thang máy mở tính tang. Tôi đứng xoay lưng ra cửa kính ngắm thành phố ùn ùn đẩy nhau. Thành phố bằng lụa, màu lam. Thành phố trong mắt bị che phủ bởi vòng eo không quá sáu mươi hai xăng ti mét, bởi cặp chân rắn chắc sẫm sẫm trên đôi guốc bảy phân. Thang máy lại mở tính tang. Có tiếng guốc giòn tan trên nền gạch đen bóng loáng. Từ nơi tiếng guốc dừng lại, một âm thanh trong vắt quen thuộc rất xưa cất lên. "*Dạ thưa anh cho em hỏi!*" Tôi bối rối quay lưng. Tôi biết nàng đã ở đây. Chỉ có thể là nàng với giọng nói ngọt ngào không thể lẫn với ai mỗi khi hỏi thăm người lạ. Chỉ có thể là nàng với tông điệu ngây thơ và tôi tội khát khao che chở ấy.

- Chào em!

- Ơ anh Lâm. Em không ngờ được gặp anh ở đây.

Nàng xởi lởi. Tự nhiên dấy lên trong tôi một cảm giác hờn giận khó hiểu. Sao nàng có thể tự nhiên đến thế, như thể đã quên phắt tôi gọn ghẽ và sạch bong. Như đã tẩy xóa tôi trọn gói. Rồi những giọt nước mắt của nàng. Những nụ hôn, vòng tay của nàng. Đã ở đâu, đã trôi đến đâu, đã hoá chân đến tận chỗ nào?

"Hoá ra anh làm việc ở đây ạ. Lúc nghe nói sẽ làm chung project này với manager Nguyễn Đức Lâm em đã ngờ ngợ nhưng không ngờ lại là anh thật. Mong anh giúp đỡ em nhiều." Nàng đưa tay ra trước mặt tôi. Cặp mắt của kẻ lịch thiệp bài bản, khách sáo và khó lường. Mắt nàng không quên nhìn thẳng vào mắt tôi, đính kèm một nụ cười vô thưởng vô phạt đúng kiểu chính khách ngoại giao.

Tôi hờ hững nắm lấy, dám chùng nỗi giận trong lòng có thể khiến bản thân tống hết sức vào mà nghiền nát bàn tay bé nhỏ kia.

Tay nàng vẫn thế, mồm mĩm những ngón đều đặn đáng yêu đến lạ. Từ lòng bàn tay toả ra một hơi ấm dịu dàng. Bất chợt tôi giật mình. Nàng đã rút tay ra rất nhanh và ngoảnh đầu đi thẳng vào phòng giám đốc bỏ rơi phía sau những tiếng xầm xì nho nhỏ của đám đồng nghiệp.

- Ai đẩy anh Lâm?

- Eo, anh Lâm lần này chả làm ăn gì được đâu, gì chứ làm việc với ẻm thế kia thì...

- Ông anh quen à, giới thiệu anh em đi chứ!

o o o

Đó đã là nước Pháp xa xôi. Là căn hộ hai sáu mét vuông gọn xinh giữa lòng thành phố. Là mối tình du học ngỡ như có thể gắn bó hết kiếp này. Sáng chủ nhật, tôi đạp xe dọc triền sông tìm mua cho nàng một bó hướng dương còn vàng ươm màu nắng. Nàng ở nhà chuẩn bị bữa sáng tinh tươm, rồi tranh thủ quét dọn lau chùi. Rồi nàng đón tôi ở cửa với vòng tay và nụ hôn nồng. Một tháng. Hai tháng. Ba tháng... Những lời thì thầm ít dần. Những câu chuyện ngọt ngào ít dần. Chúng tôi nói nhiều hơn đến tiền. Đến bữa tối ai nấu, sàn nhà ai dọn, quần áo chùng nào mới giặt. Chúng tôi ái ân chớp nhoáng, thờ ơ và uể oải như một nhu cầu để biết rằng chúng tôi vẫn còn yêu nhau. Và nàng đột nhiên trở thành một cái khăn ướt di động. Chạm vào là thồn thức rưng rức lên. Lúc đầu tôi còn cảm thấy xót xa. Nhưng dần dần mật độ tranh cãi gia tăng, nàng liên tục điệp khúc "anh hết yêu em rồi... anh hết yêu em rồi..." khiến không gian bao quanh ngọt ngào không tưởng. Mỗi một tiếng nấc của nàng như người ta ấn chân ga khởi động, bốn bức tường của căn phòng hai sáu mét vuông ép chặt vào lồng ngực tôi nghiền nghiền. Tôi bỗng thấy ngán ngẩm cái dáng nằm ngủ co quắp như phải tội của nàng, cách nàng vừa vào đến nhà đã cởi áo vắt ngang ghế. Tôi thấy phiền vì phải nghe nàng ta thán sao bụng mình nhiều ngán thế mà miệng thì liên tục chén sô cô la, phiền vì phải đợi nàng hàng giờ cho nàng

trang điểm trước khi ra khỏi nhà, kể có là đi chợ mua rau. Hàng đêm, tôi liên tục tự đặt cho mình câu hỏi: "Tôi đang ở đâu đây?"... Loanh quanh tìm cho mình một câu trả lời cho đến khi tay nàng chạm vào ngực kiếm tìm một cử chỉ quen thuộc. Có phải thói quen đã giết chết đi nhiều thứ hay vì chúng tôi còn quá trẻ để chấp nhận một cuộc sống quá tuần hoàn, quá bó buộc vào nhau? Tôi không biết. Tôi ôm nàng vào lòng. Thấy nước mắt nàng còn nóng hổi nhâm nhâm vào da thịt. Đột nhiên thấy lòng xót xa như lần đầu tiên nàng khóc ở sân ga lúc đưa tôi đi Đức thăm họ hàng. Đã bao lâu rồi, tôi không còn biết nhớ nàng đến cỡ nào? Đã từ lúc nào mà tôi thấy trong tâm trạng mình xuất hiện nhiều từ "đột nhiên" là vậy?

Cà phê ở Cool luôn đáng hơn những chỗ khác. Trà bạc hà thì lại mát hơn cả kem ở Fanny. Thành phố mùa này đổ nắng nghiêng nghiêng, đến ban chiều kiểu gì cũng xối mưa hối hắt. Ngã tư sầm sập đứng, sầm sập tiến đều đặn. Một xe sâm lạnh đẩy qua, người đàn bà dáng lưng gầy như gãy gập. Tôi nhớ, hình như vào một ngày nào đấy của ba năm về trước, hôm ấy Châu Âu cũng nắng nghiêng nghiêng trên mái vòm nhà thờ St Just, nàng bảo nàng thêm một ly sâm lạnh của bà Hai hay đẩy xe ngang cửa nhà nàng. Bà già thiệt tội, toàn cho nàng nhiều nước, chứ không độn đá như mấy người bán sâm lạnh khác. Nàng mà được về, sẽ mua của bà Hai hẳn mười euros tiền sâm lạnh, sẽ mua tặng bà cả một hộp Salonpas để bà nắn chân buổi tối. Lúc đó tôi chỉ cười, bảo nàng ngây ngô như trẻ nít. Châu Âu không vội vã, chỉ có những nhớ nhung.

Tôi đợi nàng đến sau lớp kính trong veo, sau không gian mát lạnh điều hoà. Nàng vẫn chưa đến. Chưa tới giờ hẹn nhưng tôi đã uống xong hai ly trà bạc hà. Cái gì ở Cool cũng quá hơn một chút. Điều đó khiến tôi thích bởi cảm giác bỏ mặc những chuẩn mực thông thường. Chúng tôi hẹn nhau cho dự án. Nàng sẽ phụ trách quảng cáo cho sản phẩm mới của công ty tôi. Hai tư tuổi, nàng tiến rất nhanh. Ngồi ngồi và rục rỡ. Liên tục xuất hiện ở báo chí và truyền hình. Tất cả vòng hào quang bao toả xung quanh đó lại càng khiến tôi thêm tò mò về đời tư của nàng. Bây giờ nàng ở đâu? Có còn yêu hoa hồng vàng nhiều như ngày trước? Đã gắn kết đời mình với gã đàn ông nào chưa hay vẫn trọn lời "mãi mãi yêu anh" với tôi?

"Anh Lâm đợi em lâu chưa ạ?"

Anh Lâm cơ đấy. Lôi cả tên ra mà gọi rồi cơ đấy. Áo lụa màu lam ôm sát vòng eo không quá sáu mươi hai centimét đã ở rất gần. Tôi đứng lên kéo ghế cho nàng. Không khí bàn thần phủ lấy các giác quan vốn dĩ ổn định. Nàng nghiêng người ngồi xuống, khẽ mỉm cười cảm ơn rất nhẹ. Cái cử chỉ đầy tính "media" ấy khiến tôi cảm thấy hình như mình đang ngồi trên một tấm nệm lửa.

"Hôm nay trời đẹp thật anh Lâm nhỉ! Anh đã ăn sáng chưa? Anh có muốn gọi món gì không ạ? Đồ ăn sáng ở đây cũng được lắm!".

Toàn những đối thoại "media".

Tôi biết. Nàng đang đốt tôi bằng những câu hỏi không có mục đích như thế.

"Dạo này em thế nào?"

"Em khỏe anh ạ. Cũng bận rộn. Nhưng ở thành phố này, anh biết mà, được bận rộn là điều may mắn rồi." Nàng cười. Nụ cười đầy tự tin. Nhưng xa lạ.

"Hay là mình bắt đầu anh nhé! Em nghĩ là... Anh thấy như thế có được không?... Em thấy vậy cũng ok lắm nhưng mà thử kiểu này xem có được không anh?..."

Đối thoại "media". Lần đầu tiên có sức khiến người trong cuộc ngạt thở.

Cái dáng vẻ chuyên nghiệp kiêu hãnh, nhỏ nhẹ vừa đủ, quyết đoán vừa đủ, tự tin vừa đủ ấy di chuyển trước mắt tôi đầy thách thức. Như thể sau ánh mắt nàng là một khoảng không bí ẩn, và nhất định không có tôi trong đó. Tôi cố sức sạo kiếm tìm mình. Bất lực chơi với mong nhìn thấy một chút gì của mình sau hàng mi cong vút ấy. Cho đến khi nàng đứng lên đi khuất. Vẫn còn chưa kịp định thần để hiểu. Mình tìm thấy mình trong đôi mắt ấy để làm gì?

Tôi lái xe như một kẻ mất phương hướng trong thành phố. Một nỗi sợ hãi vô hình ám ảnh sau gáy. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng thời gian lại có sức mạnh kinh khủng đến thế. Và tôi nhớ. Hình như là luyến

tiếc thì rõ ràng hơn. Em của ngày cũ. Ngây thơ và hay vùi vĩnh. Em của ngày cũ. Thành thật và cả tin. Em của ngày cũ. Hay khóc. Nhưng những giọt nước mắt của em trong veo, thánh thiện. Em của ngày cũ. Không mặc váy lụa màu lam.

Tôi phanh xe. Dừng lại ở ngay ngã tư. Bỏ mặc đám xe ùn tắc đằng sau nhẩn còi inh ỏi, dữ dằn. Tôi nhẩn tin cho nàng.

"Hình như em đã quên mất anh?"

Khi tin nhắn được gửi đi, tôi không rõ mình đang trông đợi gì. Có thể, bằng một thái độ media nào đó, đầy chuyên nghiệp, nàng sẽ trả lời. Hoặc như khi đối diện với một kẻ tán tỉnh rẻ tiền, nàng sẽ không màng để tâm tới. Khi tin nhắn được gửi đi. Tôi thấy trong tim mình, hai chữ "bể bàng" đang được kẻ thành dòng chữ nằm ngang. Tôi nhẩn ga tiến tới. Vì không thể lùi lại được nữa, với đám đông hùng hực lửa đằng sau.

Buổi chiều oi ả đổ ập lên thành phố sau mưa. Thứ Bảy, thành phố chọn rộn yêu đương. Những cái nắm tay. Đầu đổ gục vào vai nhau. Khô khốc. Yêu thương đã trú mình ở đâu.

Điện thoại đổ chuông báo tin nhắn đến.

"Anh Lâm phải đợi đến ba năm mới nhớ đến em sao?"

Váy lụa màu lam. Phủ qua giấc mơ oi ả... Lúc ngày tàn.

Yêu phải người dưng

Chỉ có những nỗi sợ hãi vô lý. Như nỗi sợ hãi giờ tan sở. Nỗi sợ hãi di chuyển giữa đám đông người. Mới có thể ùn đẩy ra những dòng này.

Tặng my so-called BF.

Tôi quyết định không gặp Duy nữa. Mặc dù mỗi lần đi làm buổi sáng, ngang qua Club bar, đều thấy lòng dòn dập thổ, lấm chấm một vết thương rất vô hình. Tôi cắn chặt môi. Nhắm nghiền mắt. Chỉ năm giây thôi là đủ để xe chạy vượt quá khỏi cái chỗ ì ảm xô mờ mỗi đêm đó. Nỗi đau năm giây. Buổi sáng.

Club bar chưa bao giờ là một chỗ hẹn hò lãng mạn. Club bar chỉ toàn rượu và hơi người. Đàn ông đến đó để nói những câu chuyện vô thưởng vô phạt suốt đêm với đám con gái váy ngắn áo dây đứng sau quầy. Club bar không phải là một nơi để những người đổ vào nhau quay trở lại lần thứ hai sau lần hẹn hò thứ nhất. Tôi và Duy đều hiểu với nhau điều đó. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ Duy chưa bao giờ biết rằng, kể cả cái chi tiết nhỏ nhặt mang tên Club bar ấy cũng có đủ khả năng làm tình làm tội tôi đến vậy.

Tôi quyết định không gặp Duy nữa. Dù tôi biết rõ rằng. Chỉ cần đi qua một vài nơi mà tôi và Duy đã hít thở cùng nhau ở đó cũng đủ để khiến mình run rẩy. Trà xanh matcha sẽ rất đắng. Sài Gòn sẽ là mảnh đất hoang lạnh lẽo. Và không có bài hát nào của Alicia Keys có đủ sức vỗ về. Nhưng có một điều tôi không thể nào biết rõ. Liệu mình có yêu Duy?

Cho đến trước khi hai mươi lăm tuổi. Tôi chưa bao giờ tự đặt câu hỏi này với bản thân. Những mối tình đến và đi. Mang theo một phần trong trời, nồng nàn và nhiệt huyết. Những anh A, anh B, anh C với hàng ngàn lời yêu thương ngọt ngào và cử chỉ lãng mạn. Sau một giấc ngủ vui. Có ai còn nhớ được đến ai?

Tôi còn lại gì để yêu Duy?

Trong cơn say, Duy hỏi: "Em có yêu anh không?" Tôi trả lời "Có". Nhưng vì lúc đó tôi cũng say. Khi tỉnh rượu rồi. Đầu óc choáng váng. Duy không còn nhớ mình đã hỏi gì. Tôi không hiểu rõ mình đã trả lời gì. Kể cả những lúc nụ hôn của Duy còn miên man sau gáy. Tôi vẫn thấy Duy ở một nơi thật xa và đang ruồng rẫy tình cảm của tôi một cách mãnh liệt.

Tôi nghĩ mình hẹn hò với Duy vì một lý do hết sức dịu dàng. Giống như việc bạn đang cô đơn kinh khủng trên một con đường dài. Xung quanh bạn phong cảnh rất đẹp. Ai ai cũng miệt mài với niềm vui của riêng mình. Không ai để ý đến bạn. Bạn bắt đầu thấy mệt mỏi. Rồi bạn bắt gặp một kẻ đơn độc tương tự đi ở lối bên kia. Bạn đứng lại hỏi: "Có ai ôm tôi không?" Người kia băng qua đường. Ôm lấy bạn. Vậy đấy. Việc đồng cảm không chủ đích của hai cá thể trái dấu xa lạ. Vào một thời điểm bất kỳ nào trong đời, cũng đủ để tạo ra một mối quan hệ. Và rõ ràng chắc chắn rằng, mối quan hệ này cũng không thể nào có chủ đích được. Nhưng vào thời điểm đó. Trong lòng mình. Mà không. Cho đến tận bây giờ. Trong lòng mình. Tôi khát khao được chia sẻ tình cảm của mình cho Duy. Chia đều như trẻ con ngày xưa chia kẹo. Kéo tay Duy ngồi xuống ở vệ đường và bảo: "Này ấy hãy ăn cùng tớ."

Tình cảm để tôi hẹn hò với Duy. Nó y hệt như thế. Khi nhìn thấy Duy đơn độc, tôi đã vội vã quên mất nỗi cô đơn của chính mình mà tiến đến. Sau cái ôm của người xa lạ. Tôi cứ như người ở trong tư thế sẵn sàng san sẻ tất thảy mọi điều.

Nhưng. Đó là lúc hai con người còn đi ở hai lẽ khác nhau. Họ không cần phải e ngại gì. Thậm chí cho đến lúc Duy băng qua đường và ôm tôi vào lòng, cũng không cần ai phải e ngại gì. Chúng tôi mang trong tim mình hai nỗi cô đơn riêng biệt, không va chạm vào nhau, không xung đột nhau. Lúc đó, không ai phải nghi kị gì. Cho đến một ngày. Nỗi cô đơn của tôi bắt đầu khắc tên Duy. Như một sự ngẫu nhiên đầy logic. Nó xuất hiện, còn cào, giông bão.

Tôi ủ mình trên ngực Duy. Ép tai thật chặt vào lồng ngực săn chắc ấy. Để nghe xem có nỗi cô đơn nào mang tên mình đang giãy dụa

hay không. Tôi không nghe được gì. Duy vuốt tóc tôi. Duy siết chặt tay tôi. Tôi vẫn không nghe được gì.

Có phải Duy đã giấu nó rất kỹ hay không?

Vào năm hai mươi lăm tuổi. Tôi là một người phụ nữ độc thân giỏi che giấu tất cả mọi điểm yếu của mình bằng những cử chỉ lịch thiệp. Nhưng lúc đứng trước mặt Duy, tôi chỉ muốn cởi bỏ tất cả. Không còn lại gì mà nằm xuống bên Duy. Đam mê cũng vậy. Mà dịu dàng cũng vậy. Nằm xuống bên Duy. Hai đứa sẽ làm nhảm với nhau những chuyện không ai hiểu. Rồi cười lẫn lộn. Thấy mình thật điên dở. Mắc mỏ nhau. Lao vào nhau. Rồi lại cười rúc rích.

Không còn con đường nữa. Không còn lại bất cứ ai. Chỉ còn tôi và Duy.

Duy là một người lạ hoàn hảo. Nghĩa là hoàn thành xuất sắc vị trí "người dưng" của mình. Không cần gọi điện. Nhắn tin. Liên lạc. Tìm hiểu xem đối phương hôm nay làm gì. Với ai. Đau mệt khỏe mạnh ra sao. Thờ ơ và vô cảm. Ai sống đời sống của riêng mình. Hẹn hò khi lịch hẹn còn trống. Mà hẹn hò thì vẫn đắm say.

Buổi chiều hôm ấy, Sài Gòn mưa dữ dội. Thành phố ướt sũng. Tôi đứng nép mình trên tầng tám ở phòng trà công ty. Mọi người đã vội vã tan sở hết.

Những bạn tâm hết sức thường nhật. Như đón con, đi chợ, nấu cơm, hẹn hò với người yêu, bạn trai hoặc chồng đến đón. Tôi không có tất thấy những bạn tâm thường nhật ấy. Nên cứ đứng nép mình ở tầng tám. Một tia sét rạch nát ngang trời. Bên dưới, dòng người như đám kiến thợ đen kịt, chen chúc, luồn lách tiến lên. Tôi gọi điện cho Duy. Không ai trả lời máy. Tôi thấy tim mình bốc cháy. Nước mắt tuôn ra như mưa. Tầng tám không còn ai nữa cả. Nỗi cô đơn mang tên Duy bốc cháy. Con đường lại hiện ra rõ mồn một. Mà bên kia đường. Người lạ đã không còn đứng đó. Sau cái ôm, người lạ hình như biến mất và để lại nỗi cô đơn mang tên mình. Đè nặng lên mọi giác quan. Phải đi bao lâu nữa để hiểu, việc bạn sẵn sàng san sẻ tình cảm của mình là một việc vô cùng mạo hiểm? Chỉ đơn giản bởi vì, không phải ai cũng cần viên kẹo mà bạn đem cho.

Tôi quyết định không gặp lại Duy nữa.
Dù trái tim mình đã bốc cháy vì Duy.
Ở giữa con đường.

Đường về nhà

Viết tặng Q.A

Tôi cứ lần lữa mãi. Do dự mãi. Châu Âu đã đi qua đủ bốn mùa. Cái cây phong bé nhỏ xòe tay vào cửa sổ căn hộ ba mươi sáu mét vuông nơi tôi sống đã đi qua đủ bốn mùa. Tôi đã ghi nhớ rõ hình ảnh Ella từ lúc xuýt xoa bên bệ cửa lấp lánh tuyết cho đến khi em hớn hờ ra khỏi nhà trong chiếc váy hoa màu đỏ hờ vai. Tôi đã ghi nhớ rõ vào mùa đông mình muốn uống chocolate nóng mỗi tối thứ ba ở Clandestin, chỗ ngồi lọt thỏm nhìn thẳng ra đèn đường hay hắt. Vào mùa xuân, sẽ ngồi trên đồi Amor cùng Ella, dựa đầu vào vai em nghe thành phố thở. Lúc mùa hạ, sẽ vội vã nhớ mùa xuân, nhúng chân trần vào dòng Rivera bỏ mặc mình đuổi theo những điều bất định.

Mà mùa thu thì vội vã lắm. Chưa kịp quàng khăn cho Ella, đã thấy mũi em ửng đỏ, những ngón tay xoa xoa vào nhau hít hà dưới một rừng lá phong vàng rực rỡ. Tôi đã ghi nhớ rõ. Mình yêu Châu Âu đến thế nào.

Ấy vậy mà. Lòng dững cảm để đối diện với những cuộc chia ly. Sau bao nhiêu năm. Vẫn không thể nào lớn lên được. Ngày cuối cùng của tháng Bảy. Ella làm lasagna cá hồi và nướng bánh táo tráng miệng. Em tỉ mỉ gọt táo và liên tục cười trong lúc kể cho tôi nghe táo được hái trong vườn mang về nhà để làm bánh thì đặc biệt như thế nào. Em bảo: "Chị đến đây mà cầm lấy thử này. Hít hà thật sâu vào mà xem! Có thấy em mang cả cánh đồng về nhà không?" Ella hai mươi ba tuổi. Và dễ dàng cảm thấy hạnh phúc. Như lúc em nhẹ nhàng xếp táo vào khay. Niềm hạnh phúc đơn giản đó khiến tôi bật khóc.

Ella cẩn thận đóng lại lò nướng, chỉnh 220 độ, xếp khăn ăn gọn ghẽ, rồi tiến đến quỳ lên tấm nệm bên cạnh ghế tôi đang ngồi. Ngày cuối tháng Bảy, trời nắng rất đẹp. Cứ lóng lánh đu mình trên chấu tường

xuân ngoài bệ cửa trắng. Ella vuốt tóc tôi khe khẽ nói: "Chị à, em chỉ nghĩ sự ra đi của một ai đấy có thể là nỗi buồn cho một số người nhưng lại là niềm vui cho những người ở nơi mà người đó sẽ đến. Thế nên, chị đừng day dứt nữa."

Đó là lần đầu tiên chúng tôi nói đến sự chia tay.

Tôi gửi email nhận việc ở một công ty nước ngoài tại Việt Nam. Đóng gói hành lý. Đặt vé máy bay. Uống cà phê ở Adios Palace. Gọi một cái bánh táo thật to. Và rời khỏi Châu Âu với cái nắm tay thật chặt của Ella. Tôi thực sự không biết nữa. Ở sân bay mình đã nhìn thấy gì, gặp những ai, trả lời những câu hỏi gì và máy bay đã bay bao lâu. Hình như đã có rất nhiều người di chuyển xung quanh tôi. Đàn ông. Đàn bà. Trẻ em. Người già. Thanh niên. Người Á. Người Phi. Quấn lụa. Áo sơ mi. Váy dài. Váy ngắn. Dép lê. Giày cao gót. Nước hoa. Nước khử mùi. Tiếng Anh. Tiếng Pháp. Tiếng Ả rập. Hỗn độn.

Ì ầm. Dai dẳng.

Họ có hạnh phúc không?

Họ có hạnh phúc không?

Tôi thực sự muốn biết.

Khi đã trải qua nhiều năm tuổi trẻ ở một nơi nào đó không phải là nơi mình sinh ra, tôi nghĩ, người ta thường dễ nhiều lúc tự hỏi bản thân: "Liệu mình có chết ở đây hay không?". Kể cả với những người luôn hoạch định sẵn kế hoạch cụ thể cho cuộc đời mình cũng không thể nào tránh khỏi câu hỏi đó.

Hình như nó xuất phát từ thói quen hay một sự gắn bó vô hình nào đó. Tình yêu cũng vậy. Công việc cũng vậy. Mỗi quan hệ nào cũng vậy. Là một chuỗi thói quen đều đặn.

Tôi bước chân xuống Tân Sơn Nhất. Bố mẹ đón ở sân bay. Mừng mừng tủi tủi. Cái nóng ba mươi bảy độ nhiệt đới nóng ẩm có sức mạnh đặc biệt. Tôi không còn nghĩ được gì nữa. Thấy mình lơ lửng cách mặt đất một khoảng nhất định. Sài Gòn vồn vã. Vồ vập. Những người bạn cũ cười những nụ cười mới, nói những câu chuyện xa lạ

và niềm nở nói với nhau về chồng vợ, con cái, đất đai, giá vàng, VN Index, Mai Phương Thúy, Hồ Ngọc Hà. Những người bạn mới cười những nụ cười giả lả, nói những câu chuyện xa lạ và niềm nở nói với nhau về chồng vợ, con cái, đất đai, giá vàng, VN Index, Mai Phương Thúy, Hồ Ngọc Hà. Sau mỗi cuộc gặp gỡ, tôi thấy mình bước lùi thêm một bước. Ella gọi điện. "Yên ời, Sài Gòn có yêu Yên?" Ella nhắn tin. "Yên ời, phải mở lòng với Sài Gòn." Ella gửi email. "Yên ời, hẹn hò đi nhé!" Ella rúc rích lúc chat Skype. "Yên ời, phải dũng cảm!"

Những lúc đó. Tôi biết chân mình mới chạm đất. Và nhớ Ella đến nhường nào. Bằng tất cả Châu Âu cộng lại. Nhớ Ella. Không vồ vập và vồn vã.

Phụ nữ hai mươi lăm tuổi. Làm việc công sở. Cao một mét sáu mươi. Bốn mươi bảy cân. Da trắng. Mũi cao. Cử chỉ nhẹ nhàng, lịch thiệp. Sống trong một thành phố bảy triệu người. Buổi sáng chín giờ, cà phê cùng đồng nghiệp, khen: "Chị hôm nay mặc váy này hợp quá!" Mười hai giờ, ăn trưa cùng đồng nghiệp, khen: "Chị chịu khó nhĩ, hôm nào cũng nấu cơm mang đi!" Bốn giờ chiều, vươn vai ở phòng nghỉ tầng tám: "Giá mà chiều nay không mưa để về không kẹt xe". Năm rưỡi chiều vội vã xếp túi xách, chào đồng nghiệp, ra khỏi tòa nhà, leo lên xe một anh chàng bánh trai nào đấy.

Phụ nữ hai mươi lăm tuổi. Hẹn hò vội vã, đối thoại hời hợt. Quên mất cách đánh vần chữ "Đam mê". Buổi chiều chủ nhật. Ngồi nắm tay người đàn ông mới quen. Bần thần hỏi: "Anh đã bao giờ yêu ai say đắm?" Phụ nữ hai mươi lăm tuổi hỏi mà như hỏi cho chính mình. Tóc mai rũ xuống mí mắt nặng trĩu.

Người đàn ông mới quen hờ hững. Trà xanh matcha lạnh. Quán ở tầng hai nhìn thẳng ra đường ngọt ngào nắng đầy ắp xe. Cô đơn cắn vào vành tai. Nhưng nhức.

Ella à. Ella ời. Châu Âu có nhớ Yên không?

Tôi nhắn tin cho Ella. Bảo mình đã giận Sài Gòn. Cảm xúc loảng ra. Chỉ ước ao gục đầu lên chân Ella ngủ một giấc dài. Tỉnh dậy sẽ thấy chân mình chạm đất. Và hết giận Sài Gòn. Tỉnh dậy sẽ thấy như lúc

hai mươi, tràn đầy nhiệt huyết trong lồng ngực, đến cả hơi thở cũng thơm mùi của yêu thương. Bước chân kiêu hãnh chạm vào nắng, sẵn sàng quan tâm không nghi kị gì. Tỉnh dậy.

Tỉnh dậy...

Có thể gọi điện cho Ella và bảo: "Em ơi, chị đã về đến nhà!"

Sài gòn, ngày 29 tháng 9 năm 2010

Em là để yêu...

"Phụ nữ là để yêu chứ không phải để hiểu."

- Shakespeare -

"Khoan, khoan, các anh thanh niên đừng vội cự nự gì nhé! Các anh sẽ bảo không hiểu thì sao mà yêu. Đấy, nhưng chẳng phải là rất hay nghe loáng thoáng đâu đó rằng "vì em khó hiểu nên mới khiến anh mê mệt" hay sao?"

Tình yêu không có đúng sai, chỉ có yêu đủ hay là không đủ.

Các anh sẽ lại nhao nhao: "Thế bao nhiêu thì đủ?"

Ấy chết, khéo lại cãi nhau to. Tóm lại là chỉ nên yêu em mà không tranh luận nhé!"

Em sinh tháng Hai. Anh sinh tháng Mười hai. Em chào đời lúc mùa xuân. Anh biết khóc lúc đông về giá lạnh. Em chỉ quan trọng những điều cuối cùng. Anh đánh giá cao chuyện khoảnh khắc đầu tiên. Em thích viết, thích đọc, thích lặng thinh ngắm một ngọn cỏ quỳn luyến giọt sương mai. Anh máy tính, bàn phím, say sưa bàn chuyện Sarkozy lên làm thủ tướng Pháp. Em luôn trốn chạy đám đông, tìm kiếm an bình trong những góc nhỏ vắng hoe thành phố. Anh nhiệt tình sục sôi tổ chức, hội đoàn, thấy bản thân hữu ích khi góp mình cho quần chúng. Em tỉ mỉ chuyện bếp núc, chuyện ăn mặc. Anh ăn gì cũng được, mặc gì cũng xong. Em đánh đá, bốc đồng, kiêu kỳ và ngạo nghễ. Anh thân thiện, hiền lành, điềm tĩnh, lừng lững cái tôi của thứ từ điển ghi là quân tử...

Em độc lập đến bướng bỉnh.

Anh độc lập đến nhẫn tâm.

Em và anh. Hoạ chẳng điểm giống nhau duy nhất chắc là cùng thích "tiền" thôi anh nhỉ! Bằng chứng à? "Cool" là đứa con của hai chúng ta đấy còn gì!

Thực ra em và anh đã từng yêu nhau. Yêu đến mức từ "nhiều lắm" cũng chưa chắc đủ mạnh để diễn tả hết được. Lúc thì như những

đứa trẻ mới lớn, tập tọc tìm tòi. Lúc lại như hai kẻ trốn nhà đi tình tự, hừng hực khát khao. Lúc bình thản thanh bình như cặp vợ chồng ân nghĩa đời đời kiếp kiếp. Nhiều năm như thế. Em dối anh chiều. Anh giận, em khinh khỉnh, em khóc, em giậm chân đành đạch như đứa trẻ. Anh thua. Cũng được nhiều năm như thế cho đến lúc anh bảo: "Mình lấy nhau em nhé!"

Thế là bỏ nhau. Ngày mình chia tay, như là có bão. Đùng đùng. Đoàng đoàng. Áo giáp bao bọc tình yêu trái cực của chúng ta vỡ. Hay tìm mình đang vỡ. Chỉ có anh biết của anh. Em biết của em. Có ai chịu cùng thốt ra đâu mà biết chung phải không anh?

Anh cầu hôn cổ điển. Tức là hoa hồng đỏ, ăn tối lãng mạn và nhẫn kim cương. Em sung sướng, bất ngờ, và đột nhiên lần đầu tiên thấy xấu hổ trước anh. Lú lú uống sạch ly rượu đỏ làm hai má bừng bừng đến ngớ ngẩn.

Anh nắm lấy tay em thủ thỉ: "Em sẽ là cô dâu đẹp nhất. Là người vợ tuyệt vời của anh! Rồi mình sẽ có những đứa con, sẽ cùng nhau trang trí phòng cho chúng, yêu thương chúng..."

Em ngất ngây.

Anh tiếp: "Anh sẽ đưa em đến bất cứ đâu. Hôn em mỗi buổi sáng khi em thức giấc. Đón em mỗi tối ở Cool. Mình sẽ thuê thêm người làm em nhé, để em còn có thời gian nghỉ ngơi, thỉnh thoảng đi chùa với mẹ..."

Em ngắt ngang: "Mẹ em không đi chùa bao giờ anh ạ!"

- Đi với mẹ anh chứ.

- À vâng, mỗi rằm với mừng một em sẽ đến đón mẹ đi.

- Sao lại là đến đón? - Anh lộ chút ngạc nhiên dịu dàng - Chúng ta sẽ sống chung với bố mẹ chứ em. Anh là con trai cả trong nhà, phải có trách nhiệm phụng dưỡng bố mẹ mà.

Em nhìn anh ái ngại. Anh vỗ về em: "Sẽ ổn thôi mà. Bố mẹ anh không quá khát khe đâu!"

Em càng hoang mang tợn. Em vốn bất cần như thế, đồng đánh như thế, em đi làm dâu thế nào? Em thích tự do. Em muốn chúng ta có ngôi nhà của riêng chúng ta, nơi em có thể chạy xồng xênh thẳng từ phòng tắm, thân thể nồng nàn mùi cỏ và âm ẩm ướt mà hôn anh còn lấm lem bụi phố phường. Nơi em có thể vô tư bước chập chân trong váy ngủ mỏng tan, tóc vấn cao từ phòng này sang phòng khác, nơi em có thể tự do nghe nhạc và rú rít theo như lên đồng lên đại. Nơi em có thể quán lấy anh bất kỳ góc nào, bất kỳ vị trí nào, bất kỳ cảm giác nào...

Anh buồn bã: "Sao em ích kỷ thế?"

- Tự do yêu thương anh. Tự do sống với anh là ích kỷ à?

- Em không yêu anh nhiều như anh nghĩ! Em chẳng thể hy sinh những chuyện cá nhân còn con vì anh sao?

Em trân tráo ngó anh với đôi mắt ầng ậc nước. Em tung ghế bỏ đi. Cánh hoa hồng rơi lả tả xuống sàn. Như những bệt loang lổ lớn.

Vậy là chúng ta chia tay.

Ba tháng. Rồi sáu tháng. Anh chỉ còn thỉnh thoảng tạt qua Cool ngó chừng chừng xem khách khứa, thỉnh thoảng đưa mắt chào em đang tỉ mẩn xào xào nấu nấu sau lớp kính. Có lần em bắt gặp anh đứng khoanh tay thật lâu quan sát em... như ngày xưa cũ. Em bần thần cầm nhúm hoa ớt vào bát canh. Mấy giây sau ngẩng mặt lên mỉm cười với anh xa lạ.

Rồi chín tháng. Anh dắt bạn gái mới đến tham quan. Anh lựa lúc chiều chiều, giờ em không ở quán. Anh ngại em? Khổ thay, hôm ấy em lại ở đó mãi miết cho một thử nghiệm với nếp và thịt cua. Bạn gái mới của anh gầy gầy, cao cao, tóc dài dài, da trắng trắng, nói chuyện nhỏ nhẹ và thân mật. Anh hai tay đút túi, đứng dựa nhẹ vào cửa: "Đây là Vân, bạn gái anh."

Bạn gái anh nhanh nhẩu: "Đây chắc là Y Ly rồi, cô bạn đồng sự xinh đẹp của anh đúng chưa?" - Rồi cô ấy tiến đến sát cạnh em vồn vã - "Ly đang làm gì đấy, có cần tớ giúp không?"

- Bạn đứng ra chỗ kia đi không bắn đấy! - Em gay gắt.

Ồi! Chắc là lúc đó em đã làm bạn gái anh tiu nghỉu. Cô ấy lủi thủi phát phơ đi dạo quanh quanh.

Anh vẫn đút tay vào túi quần, ghé sát tai em thăm thì rất khẽ: "Này, em ghen đấy à?"

Em mà thèm ghen với anh? Ừ, mà cứ cho là em ghen đấy, anh liệu có bỏ cô ta mà mua nhà cưới em hay không?

Anh không. Ngàn lần không. Cả đời này cũng không. Anh nhỉ?

Rồi mười hai tháng. Đúng ngày 14 tháng Mười, ngày chúng ta yêu nhau. Anh đám cưới. Đãi tiệc linh đình. Bánh cưới đích thân em làm tặng. Cô dâu duyên dáng. Chú rể lịch thiệp. Bố mẹ hai bên hỉ hả. Chỉ có em. Chỉ có em... Đêm đó, em về Cool, thấp nền dọc quầy bar. Pha một ly Caipirovka cho anh. Một Green Girl cho em. Bật bản *Save me from myself* tới lui tới lui và khe khẽ nói: "Chúc mừng sinh nhật!"

Rồi một năm ba tháng. Hôm đó chúng ta đãi tiệc sinh nhật cho Cool. Bạn bè đến rất đông. Vợ anh không đến vì... chẳng biết. Thành thoảng cô ấy có đủ thẩm quyền và vị trí để ghen với... em là cũ xưa. Mà em thì cũng chẳng bao giờ hỏi han quá mức nếu ai đó vắng mặt. Ngoại trừ anh của ngày hôm qua. Em quá chén. Lâng lâng quá mức. Lúc khách khứa tan hết, em đã say vật say vã. Mà em say thì khóc. Như cuồng phong. Em đánh anh thành thịch vào lồng ngực vẫn vương mùi Allure đã bao lâu rồi em xa vắng. Em cắn anh. Em vuốt ve khuôn mặt anh. Em hôn anh. Dồn dập. Tới tấp. Chúng ta quần lấy nhau trên ghế sofa, trong ánh sáng mờ mờ của đèn đường lay lắt. Chúng ta say. Chúng ta quên hết đã là nửa đêm. Quên hết vợ anh. Cả bố mẹ anh, bố mẹ em. Quên chuyện mua nhà, chuyện sống chung, chuyện đám cưới, chuyện chia tay. Chúng ta lại là của nhau như một năm ba tháng trước đó.

Sáng hôm sau, em thấy mình cuộn tròn trong tay anh dưới lớp chăn xộp bông ở nhà. Em vùng dậy sợ hãi. Anh hôn lên lưng em. Âm ẩm.

"Em đã làm gì thế này?"

- Mình cứ thế này em nhé!

Em quay lại nhìn anh. Nụ cười một năm ba tháng. Thân hình một năm ba tháng. Vòng tay một năm ba tháng. Nụ hôn một năm ba tháng. Nhưng lý trí kia đã khác. Đã là lý trí của người đàn ông có vợ. Em không làm vợ. Làm nhân tình để được yêu anh?

Mùa đông

Tôi viết những dòng này bằng cả một mùa đông.

Mùa đông rù rì.

Mocha nhiều đường. Trà bạc hà. Bánh rán nhân mút quả bồ anh tử.

Mùa đông rù rì. Đến sớm.

Don lái xe dọc miền Nam, bảo sẽ mang về cho tôi chút gió. Sao lại gió? Vì gió thì miễn phí. Đồ keo kiệt. Thế thì nắng nhé! Ừ thì nắng vậy.

Mùa đông rù rì.

M kéo cổ áo tôi cao lên. Anh bảo phong phanh thế có ngày không còn tiếng mà cãi nhau với người ta. M mặc áo dạ màu ghi xám. Quần âu kẻ sọc nhỏ mờ màu đen. Hai tay đút túi quần. M đi thẳng lưng, đầu luôn hướng về phía trước, vuông với mặt đất một góc 90 độ. Tôi nhớ M đến mê man lên được. Cái cảm giác tê buốt đầu lưỡi khi M nhìn tôi. Khi M ôm chầm lấy tôi. Khi M vuốt dọc sống lưng tôi trần trụi. Cái cảm giác tê buốt đầu lưỡi khi mùa đông ràn rạt không thể lọt nổi qua kẽ hở bé tẹo lúc chúng tôi ôm nhau.

Mùa đông rù rì. Thủ thi.

Don rủ đến Barca đi. Ở đây có nhiều nắng miễn phí lắm. Don sẽ mua tapas cho tôi. Tuy không miễn phí nhưng cũng không đắt là mấy. Đồ keo kiệt! Tapas mà chê à? Về nhà đi Don! Không. Trẻ con cần có bố. Ở Barca cũng có mùa đông.

Mùa đông rù rì.

Sơn móng tay đỏ. Áo vàng. M bảo tôi đang sưởi ấm mùa đông. Tôi rúc đầu vào ngực M. Mình lấy nhau đi! M cười, ừ lấy đi! Lấy luôn bây giờ! Tự nhiên thấy M bị cuốn phăng đi. Bay chơi với trong không gian với nụ cười còn chưa kịp tắt trên khóe môi. Lưng M vẫn thẳng. Mắt M vẫn nhìn tôi. Đầu lưỡi vẫn còn tê buốt.

M!

Mùa đông rù rì. Lẩn thẩn.

Don kể vừa gọi điện về hỏi thăm trẻ con. Đồ vô trách nhiệm! Don im lặng. Don bảo hôm qua sinh nhật Breana tròn sáu tuổi. Lúc Don gọi về, Karen nghe máy, nhất quyết không cho nói chuyện với trẻ con. Đáng đời đồ hèn! Làm ơn đừng mắng! Cứ mắng! Don trầm giọng đi hẳn. Làm thế nào để nói với Karen? Nói gì?

Mùa đông rù rì.

M dắt tôi đi siêu thị. M chỉ biết mua cà chua và thịt bò viên băm nhỏ. Di chứng Bắc Âu. Tôi cười M. Sao mà cười? Mua thêm cả phô mai nhé! Thế mới đủ chất mà chống chọi với mùa đông. Ừ. Chống chọi với mùa đông. Chống chọi chống chọi. M rủ rê tôi đi chống chọi. Với nỗi sợ hãi. Với sự cô đơn. Với những cao hứng nhất thời bộc phát. Buổi tối hôm ấy, nằm bên cạnh M, tôi mơ thấy mình ngồi trước một nồi thịt bò viên hầm cà chua, à cả phô mai nữa, to như cái vại. M đứng sau lưng tôi. Khăn buộc trên đầu hét lớn: Cố lên cố lên! Tôi choàng mình tỉnh dậy. Ôm chặt lấy M. Nước mắt rịn ra. Ôi M!

Mùa đông rù rì. Lặng đặng.

Tình yêu đã hết. Như thế nào là hết? Nghĩa là không còn thấy đam mê. Trẻ con cần có bố! Ừ. Nhưng trẻ con cần bố và mẹ chúng nó yêu nhau. Đồ ích kỷ. Ở Việt Nam không thế. Thế thì ở Việt Nam không sống thực lòng à? Ở Việt Nam người ta nghĩ đến những thứ khác còn quan trọng hơn lòng. Thứ gì? Trẻ con. Không tin. Trên ti vi, trẻ con Việt Nam đi ăn xin đầy ra. Ti vi nói láo. Ok, thế còn thứ gì nữa? Dư luận, xã hội, mặt mũi. Phù phiếm!

Mùa đông rù rì.

M bắt đầu đi làm. Công việc của một nhân viên có trách nhiệm. M mặc áo sơ mi, quần Âu là thẳng mượt, li nào ra li nấy, xách túi da màu nâu. Rất là có trách nhiệm. M là một người đàn ông chân chính. Chân chính vì hạnh phúc khi biết mình đang sống với một trách nhiệm trên vai. Buổi sáng M đi làm, tôi pha cà phê thêm vào một nửa thìa mật ong vàng sánh. Loại mật chiết xuất từ hoa cây

keo, màu tím, rất hiếm. Đây là trên vỏ chai người ta quảng cáo thể, chắc để cho tương đương với cái giá tám euros. Tôi thất cả vạt cho M. Sữa cổ áo cho M. Lắng nghe M thở nhè nhẹ vào bầu không gian lạnh quánh. Tôi nhìn M mang giày. Mở cửa. Gió ở ngoài đùn đẩy ủa vào, thi nhau chích lên đầu những ngón chân trần.

Mùa đông rù rì. Lấn quất.

Don đã về đến Philadelphia. Ở sân bay Don gọi điện. Bão trời mưa ghê quá. Chắc chưa về nhà vội. Đừng có kiếm có! Chắc từ nay không gọi điện nữa. Tại sao? Mỹ với Châu Âu, phí cao lắm! Về nhà cài cái MSN cho miễn phí. Tôi im lặng. Don im lặng. Không có chiến tranh. Không có sinh ly tử biệt. Không có bom đạn khủng bố. Không có vũ khí hóa học, quái vật ngoài hành tinh. Vậy mà im lặng đôi khi có thể giết chết người. Thôi đi về đi! Karen có thể sẽ hiểu, có thể sẽ không hiểu. Trẻ con có thể hiểu, có thể sẽ không hiểu. Nhưng không còn trò rượt bắt nào nữa.

Mùa đông rù rì.

Những con đường lát gạch trong khu phố cổ phủ đầy khói lúc mùa đông. M bảo là do sương không tan đi được. Những con đường đó làm tôi thấy mình đang sống trong ảo ảnh, và M là một phần của nó. M mua cho tôi một cốc vang đỏ nóng, bên cạnh một cửa hàng bán đủ thứ loại đồ lưu niệm thập cẩm. Từ những cái hộp nhạc lò xo rè rè những bài tình ca cũ kĩ cho đến những chai rượu mùi chocolate gói ghém lòe loẹt. M nhận xét cũ mềm ra thế rồi còn bán. Tôi cười, nghĩ chắc vì đây là phố cũ. M lại nhận xét cũ thế có khi thành mốt, thành nghệ thuật, thành lãng mạn. M có vẻ thích thú lắm khi chỉ trích vào lãng mạn! Khói ở những con đường cũ tan dạt ra, bay về hai, ba, bốn, năm hướng, để lộ những ngôi nhà mòn vẹt vì thời gian, vì hàng ngàn hàng vạn điều rủ rỉ không thành lời.

Mùa đông rù rì. Bỡ ngỡ.

Karen dọn đi. Trẻ con rất ngoan. Don bận tối mắt tối mũi. John chỉ lên hai. Breana lên sáu, học lớp Một. Buổi sáng Don dậy lúc năm giờ, cho trẻ con đánh răng, ăn sáng, đến lớp. Buổi chiều đón chúng về, nấu cơm, tắm rửa. Don bảo cuộc sống thật hạnh phúc. Chúng là

những thiên thần. Tự nhiên hai bàn tay tôi siết chặt. Tôi buộc miệng hỏi có cần tôi đến giúp? Đến đâu? Đến Philadelphia. Phía Tây Bắc. Ngôi nhà màu trắng, cửa mở trông ra con đường gọn ghẽ như được vẽ ra từ trong giấc mơ. Tôi biết làm pancake buổi sáng. Biết trẻ con cần phải ăn rau củ đầy đủ. Biết trẻ con cần sự kiên nhẫn vô cùng từ người lớn... Don chúc tôi ngủ ngon bằng một nụ hôn nhẹ như thổi qua điện thoại. Philadelphia. Sáu múi giờ.

Mùa đông rù rì.

M đang thao thao về một tổ chức xã hội đang nổi lên ở... một thành phố lớn nào đó của Trung Đông. Sức ảnh hưởng của nó ảnh hưởng đến cả bữa cơm tối lãng mạn. Dạt cả nến, cả hoa. Tôi nắm tay M. Tôi nhìn thẳng vào mắt M. Tôi để mặc cho đám tin tức về cái tổ chức xã hội của M bay vò vè quanh tai. Đầu tôi lắc khế, cố để xua đi. Một hành động vô hình. Chắc M chẳng bao giờ để ý đến. Đột nhiên M im bặt. M hỏi tôi có thích đi du lịch vào mùa hè không. Đi đâu? Đi đến nơi nào em muốn. Philadelphia. Ngôi nhà trắng. Con đường gọn ghẽ. Hai tờ báo sáng cuộn tròn quăng trước cửa. John và Breana. Don. Những hình ảnh đó tấp bay vội vã ra khỏi nơi ẩn náu tận sâu trong đầu óc tôi như thể nếu không trốn thoát ra khỏi lúc này thì đến một vạn năm sau chúng vẫn phải còn ở nguyên chỗ ấy. M háng giọng. Rượu vang đỏ hết. Chúng tôi nắm tay nhau, bước đi trên con đường lát gạch lờm chờm, gập ghềnh. Đã từ rất lâu, chúng tôi không còn đặt tên cho nỗi buồn nữa. Phải, đã từ rất lâu, từ khi M nói thủ thỉ với tôi: "Anh không đủ để lấp hết những nỗi buồn của em ư?".

Mùa đông rù rì. Ấm ướt.

Trẻ con sẽ không hiểu. Don mở đầu email như thế. Philadelphia trở lạnh. John ồm. Don ồm. Mọi thứ rối tung như món gì thập cẩm ở Quận Mười ba Paris. Tôi bật cười. Don nhớ Paris. Có tôi tóc dài, "không có mùi hóa chất", hay thổi dài để kiểm soát hát những bài hát tiếng Anh thật kinh khủng. Những cuộc bỏ trốn bao giờ cũng thú vị. Vì những sợ hãi, lo lắng rất thật sẽ khiến trái tim kích thích khôn cùng. Cho đến trước khi tôi ba mươi, hãy cố mà bỏ trốn lấy một lần. Đến một nơi xa lạ. Gặp một người xa lạ. Xao động với hấn ta. Mơ mộng với hấn ta về New Zealand, về những con cừu, về xe ngựa

leng keng ngày cưới. Bất kể là thứ gì. Miễn phí mà, phải không? Đừng nắm trái tim mình bằng cả hai bàn tay siết chặt. Tôi thấy Don như thế đang đứng phía bên kia cánh cửa. Mỉm cười. M mà biết chắc đánh Don tím người, M nhỉ!

Mùa đông rù rì.

M bảo tôi đưa hộ chiếu để M làm giấy tờ cho tôi đi Mỹ vào mùa hè. Lúc M nói, tôi đã nhìn chăm chú vào mắt anh. Tôi kiếm tìm sự nghi kị, dò hỏi, ghen tuông, hay bất kỳ một dấu chấm hỏi nào đấy cũng được. Tôi nghiêng đầu sang trái, quay mình sang phải, nắm lấy tay M. Chỉ có tiếng rè rè phát ra từ lò sưởi gần tường. M vừa soạn giấy tờ vừa "quảng cáo" về Philadelphia một cách nhiệt tình. Nào là Liberty Bell, cheesesteak (bánh mì kẹp thịt bò và phô mai đun chảy), cả những trung tâm thương mại nữa... M có vẻ như đã tìm hiểu rất kĩ và rất nhiều. "Anh không thắc mắc tại sao em muốn đi Philadelphia à?" Tay M vẫn tiếp tục soạn giấy. "Anh nghĩ là em thích." Mắt M vẫn chưa ngước lên. "Nhưng tại sao lại thích thành phố ấy, mà không phải New York hay Cali?". Tay M vẫn tiếp tục soạn giấy. "Có bao giờ em thích gì mà cần lý do đâu nào."

Mùa đông rù rì. Lát phát.

Tôi nghe gió về sàn sạt. Cuối tháng Mười một. Trời đã bắt đầu có tuyết. Nhẹ nhàng, chóng vánh. Lúc ra đường, hai tay cứ phải ghì chặt lấy cổ áo, mặt mũi cúi gằm vì buốt. Những ngày cuối năm kề cận, M bận túi bụi với những báo cáo tổng kết. Tối nào cũng gọi điện một lần hỏi xem hôm nay tôi có ăn đủ bữa hay không. Tôi thấy tháng Mười hai hời hả ngoài cửa sổ, vậy là vội vã quay mình, giấu đầu trong lớp chăn bọc vải hoa tím ngát. Don ngày nào cũng kể chuyện trẻ con. Nào là hôm Halloween cùng trẻ con đi xin kẹo, khắc bí ngô. Breana khéo tay nhất nhà. Lễ Tạ ơn lại còn bận hơn cả. Suýt nữa thì làm cháy con gà. John đã nằng nặc đòi mang cây thông về trang trí. John lý luận rằng nhà nào có cây thông sớm, ông già Noel sẽ đến sớm hơn. Don hỏi tôi đã viết thư gửi ông già Noel chưa mà sao Don chưa nhận được. Ăn ngoan, ngủ ngoan, Don sẽ để dành cho tôi một nụ hôn giao thừa thật lớn...

Tôi nhìn thấy tháng Mười một giấy dựa. Vậy là tôi khóc. Òa lên. Nấc lên. Tôi đổ thừa tại tháng Mười một đã bỏ đi quá vội. Tôi đổ thừa tháng Mười hai, người ta rủ nhau hân hoan, rủ nhau hạnh phúc. Tôi đổ thừa gió, đổ thừa mùa đông, đổ thừa cả cái lò sưởi rè rè không dứt...

Ấy vậy mà không thể đổ thừa Don.

Mùa đông rù rì.

M bảo dạo này tôi hay nói mê trong giấc ngủ nhưng nói gì thì M không nghe rõ. Tôi lại hay giật mình hơn trước. Đừng sợ vì có M ở bên. M sẽ chống cả bầu trời cho tôi được an giấc. Thỉnh thoảng, tôi thích chống cằm ngắm M, nhìn bản năng đàn ông đầy trách nhiệm và che chở như một vầng hào quang bao phủ lấy anh. Tuần nào M cũng gọi điện về Việt Nam cho gia đình, cho cả mẹ tôi. Bất kỳ một cuộc gọi nào, M cũng kết thúc bằng câu: "Cô cứ yên tâm giữ gìn sức khỏe, con sẽ lo lắng đầy đủ cho em." Tôi biết mình không phải là một đứa con gái ngoan nhưng đủ hiểu chuyện để cảm thấy biết ơn M mỗi lần như thế. Mà lòng tốt ấy đôi khi như tấm vải vuông che ngang trước mắt.

Mùa đông rù rì. Lỡ cỡ.

Don viết một email rất dài. Không rõ đâu là đầu và đâu là cuối. Chỉ có những dư âm vắng vất cứ chạy dài từ dòng chữ này sang dòng chữ khác. Don thôi không kể chuyện về trẻ con. Về thời tiết hôm nay ở Philadelphia. Về nhiệt độ ở những công trường mà Don hay phải tới. Email của Don đầy những chữ cái cụt ngắn. Đây những dấu chấm cảm và chấm xuống dòng. Email của Don là lời tạm biệt vĩnh viễn.

Giống như một buổi sớm mai thức dậy. Don mở cửa và ra đi.

Lúc tôi mười sáu tuổi, cậu bé nhà hàng xóm gửi tặng một tấm bưu thiếp vẽ đầy hoa. Trong bưu thiếp viết: "T à, đừng bao giờ buồn lúc mùa đông nhé, trời lạnh lắm, chúng không tan ra được đâu!". Ủ phải, trời lạnh lắm! Làm thế nào để những nỗi buồn của tôi có thể tan ra được chứ?

Mùa đông rù rì.

Tôi sinh vào cuối tháng Hai. Khoảng thời gian mà mùa xuân và những ngày nắng ấm đã bắt đầu nhen nhóm thêm khát trong lòng người. Giống như thể một điều hiển nhiên trên đời, con người, và những thèm khát dục vọng để sống. Vào lúc mười ba giờ hàng ngày, tôi ngồi uống trà trong một tiệm nhỏ ngay trong trung tâm thương mại. Phải đến tuần thứ ba, tôi mới nhận ra rằng, mình là kẻ duy nhất lạc lõng ở đây. Ở phía cửa sổ là người đàn ông quần áo chỉnh tề, cắm cúi vào máy tính xách tay, tập trung đến độ không thể ngẩng đầu lên nhìn người phục vụ để nói lời cảm ơn khi anh ta đặt ly cà phê xuống bàn. Ngay bên cạnh tôi, ba người phụ nữ trung niên văn phòng, hăm hở khoe mình giảm cân, mua ti vi màn hình phẳng Sony, chồng tặng váy lụa Maje đến tận mấy trăm euro, mùa hè này cả nhà sẽ đi đảo Martinique... Một đám thanh niên tầm mười sáu mười bảy ồn ào nói cười ở góc quán. Tôi. Đôi khi cảm thấy ganh tị với họ. Tôi gọi điện cho M. M bảo ai cũng có những chuyện khổ sở của riêng mình. M bận. Tôi thôi đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Hay thôi ngồi quán lúc nghỉ trưa, mua cà phê về văn phòng mà uống. Những chuyện nói cười, khát khao của thiên hạ hà cớ gì mà tôi phải ganh? Cuối tuần M sẽ dắt tôi đi mua một loạt váy mùa xuân, không đi Mỹ nữa, đi Nouvelle Calédonie nhé?

Mùa đông rù rì.

Mùa đông rù rì.

Mùa đông rù rì.

Tôi thấy trái tim mình vội vã. Vội vã lắm!

Nhân tình của người ta

Tôi nằm yên nghe từng nhịp thở của K vỗ về trái tim mình. Ngày đầu xuân, gió thì thầm bên bệ cửa có hoa thủy tiên ồ ạt nở. Ngón tay K dài và mảnh, thỉnh thoảng lại xoay thành những vòng vô định trên vòm ngực tôi. Những vòng tròn dài lưu luyến. Như là dấu ấn của riêng K.

Thời khắc đầu tiên chúng tôi hôn nhau. Tôi nói với K: "Em không làm vợ nhỏ của người ta". K chỉ mỉm cười. Ngón tay K dài và mảnh. Vuốt nhẹ qua cằm tôi. Rồi K cúi xuống, hôn lên đầu cánh mũi tôi thật hiền. Những nụ hôn. Của K. Thật dịu dàng. Thật mãi miết. Kéo dài đến tận cùng những giấc mơ vụn vỡ không có hình hài. Ngày gió xoáy.

Tôi nhìn thấy người yêu K vào một buổi sáng thứ Bảy chậm rãi. Z là một phụ nữ giản dị. Tóc vấn cao, cử chỉ nhẹ nhàng và cẩn trọng. Tôi tiến đến gần khi cô ấy đang cúi xuống lựa một tấm khăn trải bàn có thêu hoa màu đỏ bé li ti. Hơi thở của Z buồn bã. Xung quanh Z bao phủ một thứ ánh sáng nhàn nhạt vô hình như đang sẵn sàng bóp chết hơi thở của chính tôi. Bất giác tôi thấy trong sâu thẳm trái tim mình, một cảm giác hẫ hê nhen nhóm. Một thứ tình cảm đặc thắng trời dậy. Rất mơ hồ và vội vã. Thứ tình cảm ấy len lỏi lan ra từng mạch máu, cuộn thành từng đợt dâng lên hạ xuống trên ngực tôi. Tôi ngược mắt lên, cao ngạo nhìn Z mỉm cười. "Chào ấy! Có còn nhận ra tớ không?"

Tôi liên tục mất ngủ. Những cơn mộng mị ngổn ngang đánh thức tôi nhiều quãng khác nhau trong đêm. Mười hai giờ. K đang làm gì với Z. Một giờ. K đang làm gì với Z. Hai giờ. K đã ngủ chưa. Ba giờ. Z sẽ nằm về phía bên trái hay bên phải K. Bốn giờ. Những ngón tay dài và mảnh của K đang để ở đâu trên người Z. Năm giờ. Sáu giờ. Bảy giờ. Tôi bật ra khỏi chăn, lao mình vào dòng nước ấm tuôn ra xối xả từ vòi hoa sen. Tôi thấy mình không khóc. Chỉ đứng yên như thế hàng nhiều phút liền. Nhưng nước không dễ gì cuốn trôi đi được K. K là ai? Là cái gì? Là sự vật gì? Là nỗi ám ảnh gì? Đã đến vào ngày đầu tiên của mùa xuân. Gió thốc từng đợt. Xô tôi dụi ngã. Xô

tôi va chạm. Xô tôi vào K? K là ai? Là cái gì? Là sự vật gì? Là nỗi ám ảnh gì?

Z nhìn tôi mỉm cười ngằn ngại. Nụ cười của Z khiến lớp không khí màu bạc nhân bản nhanh chóng trong khoảnh khắc. Ánh mắt cô ấy thật buồn, có khả năng che giấu không cho người đối diện nắm bắt được suy nghĩ, xúc cảm gì đang diễn ra trong con người Z. Tôi thấy mình bị đẩy ra xa. Lạc lõng. Chối vờ. Đơn độc.

"Áy cũng đi chợ à? Đã quen thành phố chưa? Hôm nào sang nhà chúng tớ chơi nhé!"

"Hôm nào sang nhà chúng tớ chơi nhé!". Tôi thấy nước mắt mình đột nhiên vượt qua khỏi ngưỡng giới hạn của nó, vỡ ra thành hàng vạn mảnh nhỏ, liên tục xô đẩy nhau, va vào thành ngực tôi đau nhói. "Chúng tớ" là những ai? Là K. Và Z. "Nhà". "Chúng tớ". Là những từ rõ ràng và cụ thể để thể hiện một sự thống nhất, gắn kết giữa họ. Vậy tôi là ai? Tôi đang diễn vai diễn gì trong sự thống nhất và gắn kết đó? Tôi thấy đám câu hỏi vây lấy mình, dùng những cái tua dài siết chặt cho đến khi tôi không còn đủ khả năng suy nghĩ gì được nữa.

Có những ngày mùa xuân mưa tầm tã. Tôi cuộn tròn trong lòng K mãi mê ngắm nhìn những nụ hoa thủy tiên bị vùi dập rệu rã. Chiều dài lê thê. Một bản tình ca rên rỉ liên tục ở góc phòng. Tôi muốn ôm chặt lấy K. Nắm lấy hơi thở của K đem giấu kỹ trong một chiếc hộp thủy tinh đủ nhỏ để có thể luôn mang nó bên mình. Tôi thấy những ngón tay mình run lên rất khẽ mỗi lần chúng chạm đến khuôn mặt K. Đám tế bào đó nửa như muốn vội vã ứa đến từng gập nhỏ xương trên mặt K nửa như sợ hãi muốn từ bỏ. Tôi sợ mình sẽ khóc. Tôi không muốn K nhìn thấy nỗi sợ hãi của mình. Vùi mặt vào ngực K. Tôi giấu nỗi niềm bằng những nụ hôn nhỏ và nhẹ. Thiết tha mà đứt quãng. K ở thật gần. Tôi nhắm chặt mắt. Để thấy K như là giấc mộng mùa xuân của đời mình. Những nụ hôn ấy. Những nhịp thở chia chung ấy. Những vòng tay ấy. Những ánh mắt ấy. Giống như là một giấc mộng mùa xuân. Trong căn phòng phảng phất mùi bạc trà và ánh chiều tà hay hắt.

"Ừ, hôm nào tớ sẽ sang!". Tôi trả lời Z qua đám không khí u ám vô hình chắn ngang giữa chúng tôi. Giọng Z thật nhẹ. Tóc Z đen ánh. Đuôi mắt Z rất dài. Những ngón tay Z hồng hồng như ngón tay trẻ con. Nắng vượt nhanh qua khỏi đỉnh đầu. Hơi thở của mùa đông đã không còn nữa, vậy mà tôi vẫn thấy hai bàn tay mình lạnh ngắt đang siết chặt vào nhau. Tôi cứ mãi miết nhìn Z cho đến khi cái dáng mảnh dẻ của cô ấy khuất hẳn ở khúc ngã tư thứ hai. Lúc đó, tôi thấy mình hình như đang không còn tồn tại. Hơi thở của tôi. Lòng kiêu ngạo của tôi. Giấc mơ của tôi. Sự tự tin của tôi. Một góc trong tim K là của tôi. Tất cả hình như đã đi theo cùng với Z. Biến mất ở góc ngã tư thứ hai.

Tôi không còn nhớ rõ từ lúc nào mà mình bắt đầu ghét thời điểm 18h hàng ngày. Khi K trở về nhà với Z. Khi tôi trở về nhà của chính mình. Đơn độc với hàng đồng câu hỏi lớn vờn trong đầu. Chúng siết lấy tôi không buông tha. Tôi gọi điện cho T. Nhắn tin cho T. Uống rượu với T. Khói thuốc mù mịt. Tất cả các cuộc hội thoại kéo dài cho đến sáng. T lúc nào cũng bình thản đóng tròn vai diễn nhân nhật của mình trong cuộc đời tôi. T không bao giờ đặt câu hỏi vì ai hay vì cái gì. Nhưng T luôn ở đó bất kỳ lúc nào nhận được tin nhắn của tôi cho dù đó có là nửa đêm đi chăng nữa. Trong những cơn say dài, tôi bảo T hãy làm người yêu của tôi hay làm bất kỳ điều gì cũng được để tôi được thấy mình là của ai đó có thực, là của một ai đó hai mươi bốn giờ một ngày, bảy ngày một tuần, bốn tuần một tháng. Là của một ai đó mà tôi có thể hạnh phúc nắm tay ra phố, âu yếm gọi tên, dịu dàng kể lể những chuyện ngớ ngẩn vụn vặt trong ngày. Là của bất kỳ ai mà không phải là K. T cõng tôi về nhà. Phố vắng hoe lấp lánh sau mưa. Mặt đất lao xao dưới chân T. T hát rất khẽ. Hình như là *Hero*. Hay là một bài gì tương tự thế. Tôi gục mặt vào vai T. Nước mắt rịn ra âm ẩm. T không dừng lại. Vẫn bình thản khe khẽ hát. Phố buồn thiu. Chậm rãi chờ ngày đến muộn.

Tôi mặc một chiếc váy dài màu xanh đến nhà K. Hay là nhà của K và Z vào một buổi tối thứ Bảy. Tôi đi cùng T. Tôi nắm chặt lấy tay T khi bước qua thềm cửa. Tôi mỉm cười với K, niềm nở chào Z. Tôi ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế ở góc phòng, đầu ngẩng cao, những ngón tay đan vào nhau một cách vô thức. Xung quanh rộn rã tiếng

người cười nói. Nhưng tôi hầu như không nghe được rõ bất cứ điều gì. Tôi nhìn Z đứng cạnh K. Ngồi cạnh K. Lúc tay K chạm vào tay Z giữa một đoạn hội thoại ngắn nào đó. Lúc Z choàng tay qua cổ K. Lúc họ nói với nhau về những thứ vụn vặt ở trong nhà. Lúc ánh mắt K và tôi gặp nhau trong khoảng không. Tôi cứ lặng yên nhìn như thế cho đến khi những ngón tay thôi đan vào nhau mà bắt đầu run rẩy. Tôi hình như nghe thấy tiếng T gọi tên mình. Nghe thấy Z hỏi tôi có muốn uống gì không. Nghe thấy tim mình khẽ khàng vỡ. Một vài khoảnh khắc sau đó, tôi tìm thấy mình đang dựa đầu vào vai T. Nhìn K tha thiết. Tôi luồn những ngón tay đang run rẩy của mình vào tay T. K tiến đến gần, mời T một chai bia. Tôi biết, K cũng đang nhìn mình. Bất giác, tôi quay đầu sang, kéo T về phía mình và bắt đầu hôn anh ấy. Hôn đó thật mặn. Xen lẫn cả xót xa, cả hả hê và hân học. T cứ để yên như thế cho đến khi tôi buông anh ấy ra. K vẫn đứng đó. Chăm chú nhìn tôi cho đến lúc tôi ngẩng đầu lên chạm phải mắt K. K đưa tay sửa lại gọng kính. Mỉm cười nhìn tôi hiền từ.

Tôi bỏ chạy ra khỏi khoảng không gian ấy. Phở lảm tấm sau mưa. Hiu hắt thở. Tôi thấy lồng ngực mình thét lên: "K ới...". T lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi ở mép đường. Lần đầu tiên T hỏi: "K là ai thế?".

Cũng là lần đầu tiên tôi muốn trả lời T. Nhưng tôi phải trả lời như thế nào? K là ai? Là cái gì? Là sự vật gì? Là nỗi ám ảnh gì? Đã đến vào buổi chiều gió thông thốc ấy.

Hả K?

Trái tim lang thang

"Người con gái sợ nỗi cô đơn, vội vã đi tìm giấc mơ..."

"Thành thực mà nói, tôi không tin có thứ gọi là cao thượng tuyệt đối trong tình yêu."

Có bao giờ bạn cảm thấy trái tim mình giống một cái túi xách lớn, to chắc và khỏe mạnh đến nỗi có thể chứa nguyên cái chợ ồn ào buổi sáng nhưng thực ra nó lại rỗng, thực sự trống rỗng hay chưa?"

Hai mươi bốn giờ trước ngày cưới, tôi thú thật với Khang:

"Lúc ở Paris, em đã có nhân tình."

Phải là hai mươi bốn giờ trước ngày cưới để anh ấy còn có thể phân vân! Phải dùng từ *nhân tình* để anh ấy hiểu, anh ấy mới là *người chiến thắng*! Ngay cả khi quyết định thành thật, xưng tội, nhận lỗi hay bất kỳ hành động nào đại loại thế, người ta đều phải tính toán.

Tính toán để chính bản thân được thanh thản.

Tính toán để xác suất được thứ tha là cao nhất.

Tính toán để đôi lúc dùng một số lời nói dối che đậy cho một lời nói dối đã cũ xưa.

o o o

Mùa xuân năm đó, Paris mưa suốt một tuần liền. Những đường chuyển tiếp tàu điện ngầm vốn tộp tộp nay lại càng nhớp nháp và sũng sộc thứ mùi ẩm thấp lờm lờm. Người ta hối hả cúi đi, người ta chửi rủa thứ mưa lê thê như muốn tróc mòn cả cái tháp Eiffel, người ta vung vẩy dù văng nước tung toé, người ta thỉnh thoảng ép chặt nhau trên thang cuốn, người ta đang sống ở kinh đô văn hoá thế giới.

Mỗi tuần tôi đi làm vài ngày ở một nhà hàng Trung Quốc gần Khải Hoàn Môn, nghe khách du lịch hơn hờ và tằm tắc. Rồi đến đêm khi bắt chuyến tàu cuối về St Denis, rúm ró và sợ hãi giữa mùi mồ hôi

dầu, thứ tiếng Pháp biến âm vun vút và giọng cười hú hét the thé của đám thanh niên chưa đầy mười tám.

Paris, chiếc áo hoàng kim phủ lên tám thân chốc ghê.

Paris, ánh sáng của Eiffel rực rỡ hàng đêm không đủ để soi sáng đến từng ngõ ngách tối tăm.

Paris, thành phố của không ít những kẻ sĩ thần thơ tự xưng ta đây quân tử, cùng tâng bốc nhau, cùng "cám cảnh" sao thiên hạ này không ai hiểu thấu.

Tôi làm lũi và đơn độc ở đó. Lạc lõng. Thất thế. Bất cần. Sợ hãi. Nhớ nhung. Miệt mài đến trường, miệt mài vẽ, miệt mài kiếm sống, miệt mài níu giữ tình yêu bằng lời hứa, bằng những hy vọng được vun đắp chung qua email và những tin nhắn đầy ấp nụ hôn.

Trong những ngày quần quanh giữa đường truyền ADSL, tôi đã gặp chàng "nhân tình" của mình, sừng sững, tự nhiên và choáng ngợp.

Cao, mắt một mí, kính trắng, xòe ra mảnh khăn giấy mùi oải hương ngai ngái và xì xồ một tràng những ô xô nô gì đó khi tôi vừa lao sầm sập vào mái hiên để trú mưa. Tôi cầm lấy mảnh khăn và lơ đãng ngó quảng trường nhấp nhô những cái nắm độc chuyển động.

Năm phút trôi qua. Mắt một mí kéo tay áo tôi và tiếp tục ô xô ha ki nô. Tôi đưa trả mảnh khăn giấy đã nhàu nhĩ ẩm và bảo tôi là người Việt Nam nên chẳng hiểu anh ta đang nói gì. Rồi lặng lẽ hoà mình vào trận trút xả không ngừng của đất trời. Mắt một mí gọi với theo:

- Tên gì thế?

Tôi vẫn lũi lũi đi. Mắt một mí sải chân theo cạnh lì lợm.

- Này, tên gì?

Tôi ngược mắt nhìn chăm chặp. Mưa ôm chăm lấy chúng tôi.

- Biến đi không tôi gọi cảnh sát đấy!

- Tự nhiên! Nhưng mà cái này cô làm rơi.

Mắt một mí đưa tôi tờ giấy vẽ ghi chàng chịt tên Khang trên đó.

- Cảm... ơn anh! Tôi lúng túng.
- Không có gì. Biết tận dụng triệt để cảnh sát thế là tốt!
- Tên Lam. Còn anh?
- Hyesung.

Chúng tôi trẻ. Chúng tôi sống ở đất nước được mệnh danh là lãng mạn nhất thế giới. Chúng tôi biết tình yêu luôn quanh quẩn khắp nơi đây. Ở Luxembourg, ở Invalide, ở quận 13, ở Evry, ở Créteil, và ở cả St Denis.

Nhưng tôi không giống cô nhân vật của Bretécher, ngồi trên băng ghế với tấm bảng "Em cần tình yêu" quán quanh cổ, hai hàng lệ tuôn dài. Và Hyesung cũng không phải là người đàn ông mặc áo đồ may Old England, sẵn sàng chạy theo người phụ nữ lướt qua ở Saint-Germain-des-Prés trong truyện của Anna Gavalda (mặc dù là chúng tôi đọc đi đọc lại quyển *Tôi muốn được đợi chờ đâu đó* nhiều lần liền, trong một góc nhỏ bất chợt nào đó chúng tôi tình cờ phát hiện ra). Chúng tôi chỉ đơn giản cảm thấy nhẹ lòng, cảm thấy sự lặng thinh lang thang của bản thân có thể chia sẻ cùng ai.

- Hyesung mời em đi ăn tối đi chứ!
- Tại sao?
- Tại em muốn nghe một lý do để chấp nhận lời mời.

Hyesung cười. Đầu hơi cúi và nghiêng nghiêng sang trái. Bất kể lúc nào thích thú, anh ấy cũng cười như thế. Có cái gì đó rất điềm tĩnh và hiền lành, như sông Seine tháng Bảy.

Anh ấy đột ngột đứng dậy, bỏ đi đâu đó chừng vài phút rồi quay lại.

- Tôi tự hỏi không biết cô có bằng lòng đi ăn tối với tôi không?

Tôi thoáng ngạc nhiên vì Hyesung bắt chước y hệt lời thoại trong truyện.

- Có hơi nhanh quá không?

- Nhanh thật! Nhưng khi nhìn thấy cô đi xa tôi tự nhủ đấy nhé một cô gái đẹp đi ngang qua mây, cười với mây, lướt nhẹ qua mây và rồi mây sẽ mất cô ấy vĩnh viễn. Có ngu ngốc và phi lý quá không?

Tôi gặp ngang người vì cười, vẻ mặt thành thực đến khó tin của Hyesung khiến tôi nao núng một khoảnh khắc.

Anh ấy ngồi bệt xuống cạnh tôi.

- Anh sẽ không cầm tay em đặt lên má anh và bảo là vì hẹn ăn tối với em nên mới cạo râu đâu ¹. Thứ nhất anh chẳng có râu đến mức ấy, thứ hai thì anh chỉ có thể gói bibimbap cho em thôi."

Chúng tôi trẻ. Chúng tôi ngồi so le nhau trên bậc thềm đá, đầu Hyesung nằm gối nhẹ lên chân tôi. Mùa xuân. Hoa lê nở trắng. Không gian rất nhẹ. Nhịp thở rất êm. Hình như không phải mối quan hệ vụng trộm nào cũng gấp gáp và vồ vập hết cả!

Hyesung là một người mẫu chăm chỉ và nhẫn nại. Anh ấy có thể thân trần, ngồi yên ba tiếng liền trong căn phòng lò sưởi quá già nua để đủ sưởi ấm giữa mùa đông mà không một lời than vãn. Rồi chúng tôi uống ca cao nóng, ăn kim chi 1,2 euros một hộp và ngắm tuyết rơi qua ô cửa vuông duy nhất trong nhà. Hyesung làm mẫu, nhưng tôi chưa bao giờ vẽ anh ấy. Những bức tranh luôn là cảnh mặt trời mọc, cảnh đồi gió xanh. Mà anh ấy cũng chẳng thắc mắc. Chỉ vuốt má tôi rất êm. Như là đã hiểu nhau từ muôn vàn kiếp trước.

Ngày mùa đông đó, chúng tôi dựa lưng vào nhau và nói về Khang, về Hyorin xinh đẹp.

Anh hỏi: "Với em, Khang giống gì?"

- Giống một toà lâu đài. Tiện nghi, ấm áp, đầy đủ, an toàn nhưng đôi lúc bản thân bị mất hút trong đó. Lạc đường và không biết phải bắt đầu từ đâu - Tôi thành thật thừa thỉ - Còn Hyorin?

- Hyorin à? Cô ấy giống một người phụ nữ.

- Nghĩa là?

- Là nhẫn nại, là đợi chờ, là giản dị, là ngoan ngoãn, là biết làm kim chi ngon.

Bất giác tôi thấy trong lòng mình se lại. Nhưng Hyesung đã siết tay tôi thật chặt.

Em đừng khóc!

- Em không khóc. Chúng ta chỉ là nhân tình. Hai kẻ nhân tình chưa từng ngủ với nhau.

Chúng tôi băng khuâng. Tuyết đã phủ kín ô cửa vuông khiến căn phòng trở nên tối mờ. Hyesung với tay thắp nến. Thắp lên một luồng ánh sáng lập loè, ngả nghiêng, chao đảo.

Chúng tôi trẻ. Chúng tôi tham vọng và ước mơ những điều tốt đẹp nhất. Chúng tôi kiêu hãnh sở hữu thứ người khác mong muốn, kiêu hãnh bước đi giữa đám người xầm xì ghen tị. Chúng tôi tự nhủ mình phải có cái này, đạt được cái kia, người yêu, người bạn đời sau này phải như thế này, phải như thế kia. Và rồi chúng tôi đôi lúc mệt mỏi hoang mang. Nhưng tiếp tục tự nhủ: "Chúng tôi trẻ nên chúng tôi phải..." và tiếp tục bước đi. Tình yêu là thứ thiêng liêng nhất chúng tôi bỏ tâm sức vào. Nhưng phải lí trí, phải tính toán. Bởi vì chỉ khi trẻ mới đủ can đảm mà nghĩ suy mà quyết thôi.

Đến mùa xuân mới thì Hyesung về nước. Tôi cũng lục đục học xong. Chúng tôi chia tay nhau ở RER B nhận nhạo người như muốn thuở. Hyesung ôm tôi. Ôm rất chặt cô nhân tình của anh ấy. Đó là lần đầu tiên tôi cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh mình đang vùn vụt chuyển động rất nhanh. Chỉ có tôi và anh ấy là vẫn còn lặng yên giữa hai luồng RER đang sầm sập chạy. Câu duy nhất mà tôi còn nhớ rõ đó là lời hứa sẽ *bỏ quên nhau!*

Một lời hứa không bao giờ thực hiện được.

Dấu vết đôi khi là vĩnh viễn, phải không Hyesung?

Tôi gói ghém đồ đạc, gói ghém cả trái tim và tâm hồn để trở về với Hà Nội thân yêu, và cả với Khang đang dang tay đón đợi.

◦ ◦ ◦

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Khang, mơ hồ hình dung trong mắt anh đang sáng sánh hung tàn.

"Trả lời một câu thôi!" - Khang nâng cằm tôi lên ngang tầm mắt. Tôi biết Khang sẽ không quát tháo, không dùng dùng bỏ đi hay thậm chí tát tôi thật mạnh. Nhưng vẫn hy vọng rất mong manh anh ấy tỏ ra là bản thân đang sục sôi đến thế nào.

Không cần đợi tôi trả lời, Khang tiếp luôn:

- Khi hôn anh ta, em có nghĩ đến anh?

Liệu đó có phải là một cơ hội để được thứ tha?

Tôi bối rối thành thật.

- Em đã không thể nghĩ gì.

Khang đứng lên. Cao lớn.

- Anh đưa em về. Tối ngủ sớm mai còn làm cô dâu xinh đẹp.

Nhưng tôi đã không có một đám cưới nào. Tôi không đến. Có lẽ thời điểm đó tôi vẫn còn đủ trẻ để cảm thấy rằng thỉnh thoảng ở vị trí của kẻ được thứ tha cũng không hoàn toàn dễ chịu gì.

Nhân vật nam và nữ đi ngang qua nhau ở bến tàu điện ngầm Saint-Germain-Des Pres. Nhân vật nam quay lại đuổi theo mời cô gái ăn tối. Khi cô ấy yêu cầu một lý do để chấp thuận, anh ta đã nắm tay cô gái đặt lên má mình bảo là: "Làm ơn hãy đồng ý đi ăn tối với anh, để anh có thể có cớ mà cạo râu."

Venice

"Một tâm hồn không hoàn hảo, hay nghĩ đến những tình yêu không hoàn hảo, và lựa chọn những kết cục không hoàn hảo."

Tôi viết câu chuyện này khi một mùa dài đã qua và Venice dường như chỉ còn ở lại trong những miền nhớ. Người ta không thể xoá đi hình ảnh của bất kỳ ai trong kí ức, cái gọi là "quên" có lẽ chỉ là sự chấp nhận với nụ cười nhẹ nhàng nhất. Tôi đang rất nhớ em và tôi cầm bút lên... Em trở về thật gần, Venice cũng trở về thật gần... Những chuỗi ngày đã qua giống như một giấc mơ, một câu chuyện cổ tích với chàng hoàng tử đeo mắt kính và nàng công chúa thường hay lặn ra ôm mỗi khi gió lạnh bất chợt tràn về... Câu chuyện cổ tích với bột màu và giá vẽ, cái nắm tay nhẹ nhẹ và cappuccino bọt viền quanh một khoé môi hồng...

Cái thời ấy cũng chưa xa lắm thì phải. Năm đó chúng tôi là hai sinh viên duy nhất của trường Mỹ Thuật sau khi tốt nghiệp được đi nghiên cứu sinh một năm ở Italia. Và chúng tôi chọn Venice làm nơi hoàn thành tác phẩm cho khoá học. Đêm cuối cùng ở Firenze, tôi và em ngồi thật lâu bên cốc cappuccino nghi ngút khói:

- Tại sao em chọn Venice hả Cá Khô?

- Vì em không biết yêu!... Còn anh?

- Anh thì ngược lại. Vì anh biết yêu!

Cười.

Chúng tôi là anh em họ. Một quan hệ gia phả lằng nhằng mà người ta vẫn gọi đùa là "họ hàng đại bác bắn ba đời không tới". Thế nào nhỉ? Ba em là anh ruột cô Phương, cô Phương đám cưới với chú Danh vốn là em trai của mẹ tôi. Vậy đấy, chúng tôi trở thành anh em. Chúng tôi cùng tuổi, lớn lên cùng nhau, học cùng trường và mơ ước như nhau. Đã có lần tôi và em tự hỏi: "Không biết từ khi bé đến giờ, đã có gì chúng tôi không gắn chữ "cùng" vào hay chưa". Và luôn luôn em là người đưa ra câu trả lời duy nhất: "Sẽ không yêu cùng nhau đâu anh ạ!". Thế giới của em có những gam màu nóng ấm,

chủ nghĩa siêu hiện thực của Van Gogh, khúc mùa xuân của Vivaldi, sữa đậu nành và kẹo lạc hai nghìn đồng một gói to đùng. Thế giới của tôi đa số lại là gam màu lạnh, cảm giác cô quạnh trong tranh của Dali, nhạc Trịnh... và em. Thầy giáo của chúng tôi rất ít khen, nhưng khi đã khen thì thường dùng những lời xa xỉ (em vẫn hay nói xa xỉ vốn là những thứ quá tầm nhưng người ta lại thích. Triết lý nghệ sĩ-cười). Có lần thầy bảo: "Xem tranh của hai đứa xong, mới cảm thấy đủ hai mặt của một tâm hồn". Chúng tôi sượng râm ran, một kiểu sượng rất trẻ con. Mỗi lần như thế lại tự thưởng cho mình bằng một buổi ngồi thật lâu trong quán nước trước trường và... bóc vé số. Chúng tôi chẳng trúng được bao lần, mà cũng may là thầy chẳng mấy khi khen.

- Anh, anh, bây giờ mà trúng độc đắc thì anh làm gì?

- Anh mua em, mua đứt luôn, khỏi cần trả góp. Cười. Hoàng hôn với màu nắng hay hắt trong mắt em.

Tam Nguyên. Lần đầu tiên tôi nhớ ra em có cái tên ấy là khi chúng tôi vào lớp Một. Cô giáo gọi: "Nguyễn Tam Nguyên". Cả lớp im lặng. "Nguyễn Tam Nguyên". Cô giáo lặp lại. Em ngồi bên cạnh thì thầm: "Hình như cô gọi em anh ạ!" - "Phải là Cá Khô chứ, Nguyên nào?" Đến khi cô giáo gọi tên hết cả lớp, em mới đưa tay hỏi: "Thưa cô, cô chưa gọi con ạ! Tên con là Cá Khô..." Đến tận bây giờ em vẫn luôn yêu thích cái tên ấy. Ngay cả khi có một anh chàng nào tăm tia tán tỉnh, em vẫn đồng ý: "Tên em là Cá Khô". Nó là một phần tuổi thơ và những miền nhớ trong em, trong tôi. Tôi biết chỉ mỗi tôi gọi em bằng cái tên ấy, chỉ mỗi tôi và em biết cái tên ấy có ý nghĩa thế nào, chỉ mỗi tôi và em biết nó quý giá biết bao nhiêu...

- Chin ngoan, đừng ốm nữa nhé! Phải ăn nhiều vào! Mẹ anh bảo ai không ăn nhiều sẽ như con cá khô thôi.

- Thế cá khô xấu lắm hả anh?

- Anh chả biết nhưng mà mẹ bảo hôi lắm! Chin mà ốm nhiều thì sẽ... hôi như cá khô đấy... Có những khoảng lặng vỡ oà...

Chúng tôi thuê được một căn phòng áp mái khá rộng rãi đủ kê hai cái giường và ngăn với nhau bằng một kệ gỗ sơn trắng, một góc bếp nhỏ với phòng tắm rất xinh. Thoạt đầu chúng tôi rất phân vân không biết sẽ đặt giá vẽ ở đâu. Thế là ý tưởng trải chăn ra đời, như thế có thể quán lại một góc, tha hồ giăng vật dụng ra nhà. Cũng may lúc chúng tôi đến Venice, trời đã vào mùa xuân ấm áp. Bên dưới tầng trệt là quán cà phê của vợ chồng ông bà chủ. Họ là người Pháp, nói được cả tiếng Anh và Ý. Những khi rỗi việc tôi và em thường xuống phụ giúp làm những việc vặt vặt. Đây là một quán cà phê nhỏ, trang trí mộc mạc và không âm nhạc. Những chiều nắng, khách ngồi đầy trên các "tavolini", họ nói cười, tán gẫu, tiếng bước chân gõ nhịp trên nền đường lát gạch, tiếng guitar của bác Luciano già... Tất cả tạo nên một nét "ồn ào" rất Venice. Vợ chồng ông bà chủ khá thân thiện. Họ kể cho chúng tôi nghe về quê hương họ, về miền Nam nước Pháp lúc nào cũng tràn ngập nắng, về những cánh đồng cỏ mùa xuân xanh mướt, mùa hè vàng rực rỡ, được cuốn lại thành những lô tròn khổng lồ, đều đặn, nhìn xa như những ổ bánh cuộn phết mật. Tôi hỏi họ: "Tại sao lại sống ở Venice nhỏ bé mưa rất buồn và nắng thì hiếm hoi?" Họ nắm chặt tay nhau và mỉm cười: "Vì ở đây khiến chúng tôi yêu nhau hơn."

Em vẫn thường hay nói chuyện với bác Luciano bằng vốn tiếng Ý cởn con của mình. Ông già tóc dài như nghệ sĩ, trắng muốt, đến ngồi bên hông quán cà phê mỗi tuần ba lần. Ông đọc thân, khắc khổ, lúc nào cũng bắt đầu chương trình bằng bản *Serenade* và kết thúc bằng âm điệu rộn rã của *Moliendo Café*. Tôi rất thích nhìn chăm chú em và bác Luciano nói chuyện. Cuộc đối thoại giữa họ luôn luôn bắt đầu bằng những câu tiếng Ý ngắn gọn và suôn sẻ, tiếp đó ông già nói gì đó thật dài, em cười ngơ ngác. Ông ấy hỏi: "Comprendi?" - "No, non comprendo"... Và thế là đoạn hội thoại tay chân bắt đầu. Có một điều đặc biệt là cả hai đều kiên nhẫn một cách kỳ lạ. Họ có thể hiểu nhau như thế!

- Anh hay nhìn trộm em lắm à?

- Ai bảo em thế?

- Bác Luciano bảo anh cứ hay nhìn em cái kiểu... không giống anh trai của em chút nào. - Em cười, mắt hay háy.

- Anh có nhìn trộm em đâu. Anh ngắm em đấy chứ!

Cười.

Cá khô của tôi hiền lắm. Những cuộc tranh luận của chúng tôi thường kết thúc bằng nụ cười của em. Em cười, có nghĩa là tôi đúng. Đơn giản như thế. Những người ở đây gọi em là "Angelica", họ bảo em có nụ cười của một thiên thần. Mà đối với người Ý, gọi ai đó là "Angelica" thì có nghĩa là người ấy vô cùng được yêu quý. Tôi cảm thấy cực kỳ tự hào về em, thậm chí ngay cả khi người ta vỗ vai tôi và bảo: "Cậu có cô em họ thật tuyệt vời!"

Ponticello dei Sighs (Bridge of Sighs) khiến tôi có cảm giác như đây là nơi nối giữa hy vọng và thất vọng. Lịch sử viết rằng Ponticello dei Sighs được xây nên để nối nhà tù trong Palazzo del Doges với phòng xử án, mỗi lần đi qua cây cầu này, tất cả tù nhân trút xuống đây những lời than thở không dứt. Lịch sử kém lãng mạn trong một không gian đầy lãng mạn!? Lần đầu tiên tôi đặt chân đến đây là vào một buổi chiều tà... đi cùng em. Tôi vẫn còn nhớ, hôm ấy nắng màu hồng, mà hình như gió cũng màu hồng thì phải? Em đứng trên Ponticello, thỉnh thoảng tóc lại tung ngược chiều gió, đẹp y hệt như trong bức *Thiếu nữ ở Ampurdon*.

- Em quyết định rồi anh ạ!

Tôi nhìn em. Cảm giác như Venice ở tất cả đây, trước mắt tôi và đang cười hay háy mắt.

- Từ nay chúng ta nên đến đây kể những chuyện vui, anh nhé!

- Tại sao?

- Để cho nó bớt những lời than thở đi mà!

- Em có cảm giác ròn rợn.

Đôi mi dài cụp xuống... Tôi nghĩ nếu một thằng đàn ông trên thế giới này có cảm giác bủn rủn tay chân, xung quanh quay cuồng và đảo lộn, thì chỉ có thể là cảm giác khi nhìn thấy thiên thần của mình...

chớp mắt và những giọt lệ tuôn dài. Chiều đột nhiên chẳng còn nắng, gió và mây xám xịt, mất đi đâu thật đột ngột màu hồng tôi pha. Tôi im lặng. Rút rè và không một lời đứng bên cạnh em. - Em nhớ mẹ, nhớ kẹo lạc, nhớ sữa đậu nành, thêm được nghe thầy khen để anh dắt em đi bóc vé số... Ở đây tuyệt vời lắm, nhưng em lại hư rồi, em lại muốn bỏ cuộc rồi! Em hư rồi anh ạ!

Sẽ có thể nói nhiều, làm nhiều trong những tình huống như thế, và tôi luôn luôn lựa chọn theo cách của mình, tôi nghĩ đùa chắc đây là cách làm của một thằng nghệ sĩ, không thiết thực, hợp thời và quá giản đơn chẳng? Một cái nắm tay nhẹ nhẹ! Phải, tôi hình như có nhắc đến cụm từ "một cái nắm tay nhẹ nhẹ" mà.

Không ai có thể phủ nhận Venice là một thiên đường tình yêu hoàn hảo. Những kênh đào to có, nhỏ có, hai bên là những ngôi nhà xây dựng từ nhiều thế kỷ trước. Kiến trúc Châu Âu cổ càng đẹp và huyền bí theo thời gian. Một Rialto nhộn nhịp, sầm uất nhưng vẫn rất duyên dáng, cổ kính; Một Santa Maria della Salute đặc trưng cho kiến trúc nhà thờ Italia; Một Palazzo Cantarini quyến rũ với thiết kế ốc sên được phủ thêm chiếc áo của thời gian... Tháng Hai ở Venice là tháng của lễ hội Carnival, tháng của trang phục thời kỳ Phục Hưng, tháng của mặt nạ truyền thống, những buổi trình diễn không dứt ở Saint Marc, ở Compo Santa Maria Formosa... Và tháng Hai là tháng của kỷ niệm đẹp. Những chiều đạp xe lòng vòng ở Torcello, cái khuôn viên bé tẹo có một nhà thờ với mái chuông thỉnh thoảng lại cất tiếng buồn bã, con kênh cũng tí ti mà em gọi nó là "cầu khỉ của Venice" - kỷ niệm xe đạp dừng - em có còn nhớ không em?... Bài hát lạc nhịp sai lời trên Gondola buổi nào, em bảo "niềm tự hào tiếng Việt trên đất Ý", em có còn nhớ không em?... Bánh pizza đầy mút me, "giao lưu văn hoá Việt-Ý", em có còn nhớ không em?... Tháng Hai, anh vẫn còn nhớ lắm!

Chúng tôi bắt đầu thời kỳ gấp rút chuẩn bị cho tác phẩm báo cáo. Công việc của những người nghệ sĩ không đơn giản theo những tiến trình nhất định. Cảm hứng, đó là những gì vừa dễ tìm mà cũng vừa khó tìm nhất. Màu vẽ và cọ không phải lúc nào cũng ngoan ngoãn dưới đôi bàn tay.

- Em bế tắc anh ạ! Venice lãng mạn và đẹp thế, nhưng hình như có ở tất cả trong tranh rồi.

Em đứng hàng giờ trong bảo tàng để ngắm tranh của Canizzo, của Carpaccio, của Jean Luc... Ngồi thần thờ nghe bác Lucciano chơi khúc Lullaby... Và tôi thần thờ, ngắm em trong im lặng. Có đôi khi nghĩ lại, tôi ghét cái tình yêu kiểu nghệ sĩ của mình, có lẽ nó không hợp thời một chút nào, nó ảo tưởng và trên mây quá chăng? Nhưng lúc đó, ít ra trong tâm trí tôi em cũng là nghệ sĩ, tôi đã ước em thấu hiểu sự quan tâm đó theo cách của riêng tôi. Nhưng Venice khiến con người ta yêu theo những cách không hoàn toàn giống nhau, ngay cả khi... chúng tôi cùng có một tâm hồn nghệ sĩ. Mà chúng tôi là anh em họ cơ mà nhỉ?

Cười.

- Em gặp anh ấy ở bảo tàng anh ạ! Anh ấy bảo anh ấy thích em cười. Anh ấy cũng thích Van nhưng anh ấy lại không thích kẹo lạc. Em... sẽ nhớ anh ấy mất thôi.

- Anh ta tốt chứ!

- Có vẻ là thế!

Venice đã dạy cho em điều em muốn. Đó là cảm giác yêu một người. Và Venice cũng đã dạy cho tôi cảm giác mát mát rất xa xôi. Tôi đã bao giờ có em, để có cảm giác em vụt bay ra xa đâu nhỉ? Từ giây phút đó, tôi đã biết thế nào là đi xe đạp ở Torcello không em, thế nào là ăn bữa tối không em, thế nào là tâm trạng ngồi nghe bác Lucciano chơi nhạc một mình. Nhạc nhẽo. Thật sự nhặt nhẽo!

- Anh nghĩ là anh ấy có cảm giác như em chứ?

- Anh không biết. Em thử hỏi thẳng anh ta xem.

- Không đâu - Má em đỏ bừng.

- Em... yêu anh ta thật chứ?

Cười.

Chưa bao giờ tôi mong chờ nụ cười này của em đến thế! Em cười, có nghĩa là tôi đúng...

- Hôm nay bọn em đến Ponticello dei Sighs anh ạ! Anh ấy bảo ở đây nên nói những điều hạnh phúc. Anh ấy đang mong chờ một điều hạnh phúc để thả xuống cầu ngày hôm nay. Anh ấy nhờ em giúp... - Em hào hứng kể. Tôi thấy những tia cười nhảy múa trong mắt em.

- Rồi sao? Anh ta đã hỏi em chứ?

- Vâng ạ! - em nín tay tôi - Anh ơi, em đã là của một người...

Nếu ai đó có thể hiểu... Nếu mây, gió, khoảng trời kia, và Venice có thể hiểu...

Trái Đất vẫn quay, và chúng tôi vẫn là anh em họ.

Venice vẫn đẹp, và chúng tôi vẫn là anh em họ.

Con đường dài bất tận, và cho đến cuối con đường, chúng tôi vẫn là anh em họ.

o o o

- Anh ước giá như chúng ta là người Trung Quốc.

Em tròn xoe mắt.

- Khi em buồn, anh ta giúp em vui hơn chứ, Cá Khô?

- Anh ấy ôm em vào lòng và bảo rằng đừng buồn vì em có anh ấy mà. Nhưng tại sao lại là người Trung Quốc hả anh?

- Anh ấy giúp em có cảm hứng cho bài tốt nghiệp đấy à?

- Vâng ạ, anh ấy khiến em biết tình yêu ở Venice. Tại sao lại là người Trung Quốc? - em nhú mày.

- Anh ta biết em thích được mua xoài dầm khi em ốm chứ?

- Biết ạ, nhưng em hết thích rồi, anh ấy bảo không tốt khi ốm. Anh vẫn chưa trả lời mà.

- Tại sao lại là người Trung Quốc?

Tôi trầm ngâm...

- Người Trung Quốc, anh em họ được phép yêu nhau...

Em nhìn tôi không chớp mắt... Đôi mắt ấy long lanh lắm, hàng mi ấy dường như sắp sụp xuống, khiến thằng đàn ông trong tôi, thậm chí là một thằng nghệ sĩ không thực tế chuẩn bị quay cuồng...

- Anh đùa - Tôi cười vang... nhưng có cảm giác nó giống một tiếng nấc dài hơn...

- Anh ta đúng là của em đấy. Nếu mà em không giữ cho tốt, thì anh sẽ đánh đòn em.

- Anh thật là...

Em lại cười, em cười hạnh phúc... Có những người yêu em thế kia mà, phải không em?

Venice dạy cho người ta biết yêu, biết yêu nhau hơn, và biết yêu nhau mãi bằng nhiều cách khác nhau...

Chấm. À không. Chấm cảm chứ nhỉ!